2. Årg. FEBRUARI 1897. Pren.-pris 1:20.

SINIMS LAND

耶和華以拉

Ebenezer.

MISSIONSBLAD FÖR "SVENSKA MISSIONEN I KINA".

Es. 49:12, Ps. 111:2.

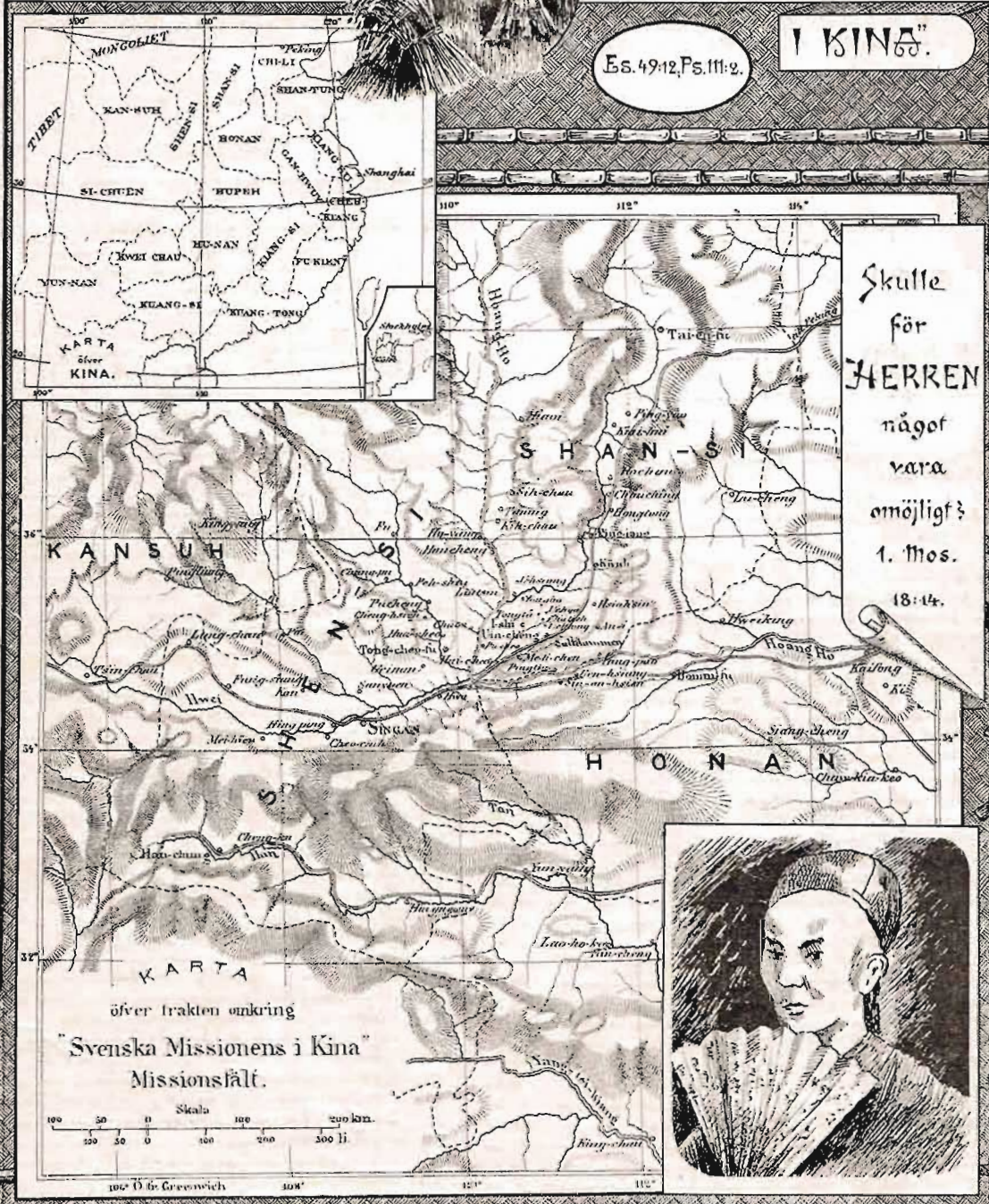

INNEHÅLL:

Redovisning för influtna medel. — Hans hus äro vi af *Andrew Murray*. — Hvad helst han säger eder, det gören af *C. T. Studd*. — Från Missionsfältet: Hus i Tong-cheo-fu — Axplock från Tong-ch'eo-fu af *A. Berg*. — Missionsmöte i Cin-ch'eng af *A. Hahne*. — Samlade korn. — Meddelande.

Illustration: Ingång till ett buddhaistempel.

Kommitténen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm, Lästmakaregatan 30, 4 tr.
Allm. Telefon 81 56.

Kommittéen för "Svenska Missionen i Kina".

O. v. FEILITZEN, *kommendörkapten, ordförande,*
H. BERG, *doktor, vice ordförande,*
K. MAGNUSSON, *ingeniör, kassaförvaltare.*

J. v. HOLST, *kammarherre,*
CH. TOTTIE, *kapten,*

JOSEF HOLMGREN, *sekreterare.*

Missionsexpedition: LÄSTMAKAREGATAN 30, 4 TR.

All post adresseras till KOMMITTÉEN FÖR »SVENSKA MISSIONEN I KINA», STOCKHOLM.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under januari 1897.

N:o		Kr.	ö.
1.	I. S., Skellefteå gen. H. D.	10:	—
2.	Fr. Söndagsskolbarnen i Qvillinge gen. E. F., Ättetorp	4:	35
3.	Fr. en mindre arbetsförening i Ö. Korsberga gen. K. A. K.	20:	—
4.	Fr. O. B., Jönköping	20:	—
5.	Fr. M. J., Göteborg	20:	—
6.	Sparbössemedel från Donsö gen. F. L.	83:	27
7.	Dito från Styrsö och Tångö gen. dito	32:	70
8.	Dito från Vrångö gen. dito	6:	65
9.	Fyllnad gen. dito	2:	38
10.	A. S., Stockholm	2:	—
11.	S. A. B., Gölhult, Kristdala	14:	50
12.	Luth. mfg. Kramfors gen. J. N.	55:	–
13.	M. A., Lindesberg gen. A. A.	30:	—
14.	Sparbössemedel från Hvetlanda gen. P. E. P.	50:	—
15.	Linderås södra mfg gen. J. P. S., Ängarp	50:	—
16.	Kollekt i Hörsta gen. P. L. till A. Hahnes underhåll	17:	—
17.	En syförening i Österby gen. J. P. S., Hedemora	40:	—
18.	C. J:s, Blåvik	20:	—
19.	J. W:s sparbössa, Linköping gen. C. O. K.	2:	67
20.	S. U., Stockholm (till skolfonden)	40:	—
21.	Gen. E. L., Elfdalen fr. P. L. L. 15 kr., S. K. E. 5 kr., S. A. P. 5 kr., S. M. P. 5 kr., T. L. E. 1 kr.	31:	—
22.	Barnhemmet n:o 5 Hvita bergen gen. L. U.	3:	25
23.	Gen. M. G., Lilla Edet, sparbössemedel	20:	15
24.	Syföreningsmedel gen. dito	25:	—
25.	d'A., Västerås gen. Ch. T., Stockholm	5:	—
26.	Fru E., Stockholm	8:	80
27.	Kollekt i Bergunda Kyrka den 17/11 gen. G. W.	17:	08
28.	Sparbössemedel gen. dito	13:	64
29.	B. N., Hågnarp, Bjernum	10:	—
30.	Fr. Söndagsskolan i Elfvestad gen. A. L.	1:	55
31.	Onämnd gen. dito	7:	70
32.	Vänner i Partilled	15:	—
33.	Från aflidna Eva Pettersson, Lundsbrunn gen. A. J. Broby	60:	—
34.	Sparbössemedel från Tranås gen. K. B.	170:	80
35.	H. F., Galtås gen. dito	1:	20
36.	Esters missionsask gen. dito	4:	68
37.	Naëmis dito gen. dito	4:	30
38.	M. N—s dito gen. dito	2:	50
39.	Ur en sparbössa gen. dito	5:	—
40.	Tranås kristl. ynglingaförening gen. dito	25:	—
41.	J. & K. B. till Changs underhåll gen. dito	150:	—
42.	Sparbössemedel från Hofva gen. H. B.	19:	—
43.	A. A., Norrköping	10:	—
44.	»E. W.», Västervik gen. E. B.	10:	—
45.	Från en försäljning å K. F. U. K:s lokal Uppsala gen. M. J.	102:	25
46.	Sparbössemedel från Stockholm	792:	15
47.	Dito från Flisby gen. C. O. A.	25:	—
48.	Från söndagsskolbarnen gen. dito	7:	14
49.	Från söndagsskolfest gen. P. H., Torpa, Ramfall	16:	—
50.	P. A., Torstorp, Finspong	10:	—
51.	M. S., Helsingborg	5:	—
52.	Till en kinesisk bibelkvinnas underh. från några vänner i Stockholm	50:	—
53.	Gen. A. V. B. från Forssa mödraförening	20:	—
54.	J. W. gen. A. D., Växiö	8:	—
55.	Onämnd gen. G., Växiö	1:	—
56.	O. v. A., Stockholm	5:	—
57.	Sparbössemedel från Sollefteå gen. S. S.	100:	—
58.	Dito från söndagsskolbarnen i Kumla gen. A. Å. (skolfonden)	63:	—
59.	E. L., Norrköping, kollektmedel	16:	–
60.	E. S., Undrom	1:	50
61.	Sparbössemedel från St. Åby Ungdomsfören. gen. C. A. Z.	21:	18
62.	U. L., Visby	15:	25
63.	H. A., Köping	4:	—
64.	Från Jkpg mfg till hus i Tong-cheo-fu gen. K. P.	2,000:	—
65.	E. B., gen. G. B. till E. Ullfs underhåll	500:	—
66.	»Att förvaltas till Herrens ära»	10:	—
67.	A. F., Sörby till bokfonden	10:	—
68.	Systrarna R., Stockholm	20:	—
69.	Liades kristna missionsförsaml., gen. A. J., Brotorp	100:	—
70.	Från vänner i Rya gen. C. C.	20:	—
71.	C. W. C., Wrigstad	10:	—
72.	Erstorps missionskrets gen. K. B., Eliantorp	35:	—
73.	E. W., Helsingborg	20:	50
74.	G. R., Långholmen	5:	—
75.	M. S. gen. E. B., Sollefteå	5:	—
76.	Söndagsskolan i Vaksala gen. E. Ö.	16:	—
77.	Syföreningen i Vaksala gen. dito	4:	—
78.	Gen. J. B., Asphyttan, Daglösen (skolfonden)	40:	—
79.	J. P:s sparbössa gen. M. B., Ödeshög	7:	—
80.	Sparbössemedel från Ödeshög gen. dito	51:	—
81.	H. & E. J:s sparbössa gen. dito	13:	—
82.	Söndagsskolan i Ödeshög gen. dito	4:	50
83.	C. P., Åby gen. dito	5:	—
84.	Sparbössemedel från Böneryd gen. dito	42:	—
85.	Onämnd	3:	—
86.	H. & A. D:s sparbössa, Skellefteå	10:	—
87.	A. A. S., Hjälteby	5:	—
88.	Folketorps söndagsskola	3:	89
89.	H. J. gen. M. E. B., Ödeshög	2:	50
90.	Ett konvolut i Kumla kyrka den 6/1 gen. A. P. F.	120:	—
91.	I en missionsask gen. dito	2:	74
92.	Sparbössemedel gen. L. A. J., Bockara	30:	—
93.	Dito från Långared gen. A. L.	56:	50
94.	M. F., Uppsala	15:	—
95.	Ur en missionsask gen. K. B. Tranås	8:	49
96.	Från Vätinge mfg gen. dito	20:	—
97.	Sparbössemedel från Gotland gen. M. S.	11:	56
98.	Från en vän, Stockholm	500:	—
99.	Till Uangs underhåll	250:	—
100.	Från Stöde gen. E. B.	10:	—
101.	J. M., Örebro	5:	—
102.	S. M., gen. dito	5:	—
103.	I. V. W., Möja	30:	—
104.	A. P. R., Mörlunda	40:	—
105.	C. A., Öninge gen. M. E. B., Ödeshög	2:	30
	Transport	6,450:	62

Forts. i nästa n:r.

Hans hus äro vi.

Af *Andrew Murray.*

Hans hus äro vi, om vi annars hålla hoppets frimodighet fast intill änden.
Ebr. 3: 6.

Bland ebreerna funnos icke få, som hade gått tillbaka eller som voro i fara att affalla från tron. De hade gifvit vika för tröghet och förlorat sin tros första glädje och tillförsikt. Ebreerbrefvets författare går just att uttala (3: 7—4: 13) en allvarsam varning äfvensom en uppmaning, att de skulle taga sig till vara för detta onda otroshjärta, som affaller från den lefvande Guden (v. 12). Det är såsom en öfvergång härtill som han nedskrifver de ofvan anförda orden, liksom vore de en text för hvad som följer. »Hans hus äro vi, *om vi annars hålla hoppets frimodighet fast intill änden.*»

Ja, ståndaktighet och uthållighet äro i sanning hvad det kristna lifvet har behof af. Liksom i de första kristna tiderna, så är det ock i våra dagar; ingen fråga kan djupare beröra hvarje allvarlig evangelii tjänare än den, hvarför så många omvända blifva kalla och affalla från tron, och den därmed sammanhängande frågan om hvad som kan göras för att de omvända må blifva bestående och vinna seger. Huru ofta händer det icke så väl efter tider af väckelse och särskild lifaktighet som under arbetets vanliga gång inom församlingen, att de, som för någon tid »lupit väl», blifvit så insnärjda af detta lefvernets omsorger eller nöjen, af litteraturen, af politiken eller af världens vänskap, att lifaktigheten och kraften i deras bekännelse gått förlorade. De sakna ståndaktighet och gå miste om uthållighetens segerlön.

Orden i vår text lära oss hvad som är orsaken till dessa affall och denna brist på kraft att hålla ut äfven hos sådana, som sträfva därefter. De visa oss såväl den fördolda vägen till upprättelse som hemligheten af den kraft, hvilken håller ut intill änden. »Hans hus äro vi», säger aposteln, »*om vi annars hålla hoppets frimodighet fast intill änden*» eller, som det heter några verser längre ned (v. 14), »*om vi annars hålla vår första tillförsikt fast intill änden.*»

En frimodighet och en tillförsikt, som kommer oss att öfverflöda i hoppet, att berömma oss i hoppet om Guds härlighet, ja till och med berömma oss af våra lidanden, det är hvad som gifver oss kraft att kämpa och öfvervinna. Intet annat kan göra oss till segervinnare än denna glada och frimodiga ande, som fröjdar sig i hoppet om hvad Gud skall göra.

Det är häruti, som så många komma till korta. När de först funno frid, lärde de, att de voro frälsta genom tron. De förstodo, att förlåtelse, barnaskap, lif och frid, allt kommer genom tron. Men de förstodo icke, att vi endast genom tron kunna blifva beståndande, att vi alltid måste vandra i tron och alltid i ständigt högre grad lefva af tron; de förstodo icke, att dag för dag, stund för stund, ingenting annat kan hjälpa oss än en klar och orubblig samt öfvad tro på Guds makt och Guds verkande såsom enda möjligheten för vår tillväxt.

De sökte fasthålla det ljus, den välsignelse och den glädje, som de funnit, de visste icke, att det var denna trosfrimodighet, denna berömmelse i hoppet, denna första tillförsikt, som de behöfde för att hålla ut intill änden. Och äfven sedan de något lärt känna behofvet af tro och hopp, visste de icke, huru oundgängliga *frimodigheten* i tron och *glädjen* i hoppet voro. Ingen kan segra utan att hafva en segervinnares ande. Syndens och satans, världens och köttets makt är stor, och endast den, som är vid godt mod och fröjdar sig i hoppet om hvad Gud skall göra. har kraft att emotstå dem. Endast den kan modigt möta fienden, som har lärt att vara frimodig i Gud och att berömma sig i honom. Det är, när tron blir en glädje och hoppet en berömmelse i Gud, som vi kunna vara mer än segervinnare

Detta är en af de viktigaste lärdomar en kristen har att inhämta. Hela denna epistel har blifvit skrifven för att lära oss, att frimodighet är den enda källan till fasthet och uthållighet och därför utgör själfva kraften i det kristna lifvet. Epistelns ändamål är att visa oss hvilken fast grundval för vår trosfrimodighet vi hafva i vår Herre Jesu verk, person och härlighet.

»*Hans hus äro vi, om vi annars hålla hoppets frimodighet fast intill änden.*» Skulle du vilja känna all den välsignelse detta innebär, »*hans hus äro vi*»? »*Kristus såsom Son är trogen i hela hans hus*», se här den öppna dörren. I trots af alla fiender, som omgifva dig, öfverlämna dig själf förtröstansfullt åt Jesus Kristus såsom hans och låt ditt hjärta blifva hans hem, där han får bo. Fröjda dig i hoppet om allt hvad han har lofvat att fullborda i dig. *Håll din första tillförsikt fast intill änden.* Bestod ej denna första tillförsikt däruti, att du bekände dig hafva intet i dig själf, men i Kristus allt? Och förtröstade du icke helt och hållet på hans frälsande makt? Håll orubbligt fast denna första tillförsikt. Han skall hvarje ögonblick hålla vård och vakt om sitt hus och fullborda sitt verk där inne. Gör med frimodighet anspråk på och väntat illitsfullt, att Kristus, Sonen, skall vara trogen i sitt hus, såsom Moses, tjänaren, var i sitt. Och då den frågan uppstår, huru skall jag alltid kunna bibehålla denna frimodighet och glädje i hoppet, så kom ihåg det svar episteln gifver: *Akten på Jesus Kristus, som var trogen.* Ja, just akta på Jesus! Huru trogen in i döden han var emot Gud i allt det som var honom gifvet att göra för oss! Låt detta vara oss en försäkran, att han, som ännu är samme Herre, icke skall vara mindre trogen i allt det välsignade verk han nu kan utföra i oss, *om vi hålla hoppets frimodighet fast intill änden.*

»Hvadhelst han säger eder, det gören.»*

Af Kinamissionären *C. T. Studd.*

Jag skulle önska att särskildt få påpeka betydelsen af Jesu ord: »*det gören*». Hvad skola vi göra? *Det* hvartill vi blifvit kallade, *gören det!* Jesus sade: »Hvarför kallen I mig Herre, Herre och gören icke hvad jag säger eder?» »Hvadhelst han säger eder,

* Föredrag, hållet vid studentkonferensen i Liverpool i jan. 1896.

det gören.» »Gån ut i hela världen och prediken evangelium för hela skapelsen.»

Lydnad för detta bud medför offer, större än någon af oss nu kan ana. Men antingen hafva vi att lyda detta bud eller upphöra med vårt tal om att vi älska Jesus.

Vi finna i vår bibel dessa ord: »Gån ut i hela världen och prediken evangelium för hela skapelsen», men hafva möjligen funnit detta bud alltför strängt och hafva uraktlåtit att efterkomma det. Vi hafva funnit det för strängt, emedan vi varit olydiga gent emot andra Jesu bud.

Jag önskar kunna framhålla något af det, som måste göras, och hvad det vill säga att gå ut till hednafolken. Huru är det väl möjligt att upprätta en af dessa sjunkna hedningar och göra honom till en värdig pelare i Guds församling? Tänken t. ex. på opiumrökaren; hans lif är förvissnadt och förspilldt, men när han anammar evangelium, blir han förvandlad och kommer i besittning af lika mycken spänstighet och kraft som någon annan. Det ligger frälsning och upprättelse i evangelium.

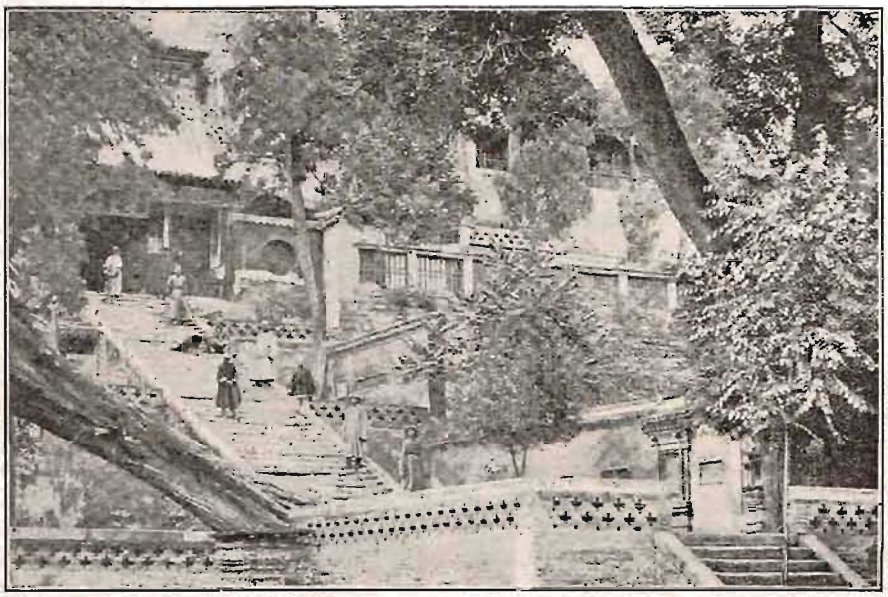

Ingång till ett buddhaisttempel.

När du går ut till Kina, till dess aflägsna inre, blir du slagen af förvåning öfver dess omätliga storlek. I hvilken riktning du än reser, behöfver du i bästa fall tio dagar, innan du uppnår en missionsstation. Denna är vanligen förlagd nära flera städer, omgifna af större och mindre byar, alla öfverbefolkade. Du upptäcker vidare, att där ej finnes en enda omvänd kines, utan alla äro emot dig. Man måste vara beredd att i det inre af Kina bemötas med allt slags misstänksamhet. Hvarför skola vi då gå just till dem med evangelium? Äfven om vi ej själfva trodde på Herren Jesus, skulle våra hjärtan djupt beröras vid åsynen af det myckna lidandet i kinesens lif. Gud är kärleken, men i Kina finnes litet eller intet af kärlek. Mannen i de kristna länderna betänker icke, hvilken förmån det t. ex. är att själf få välja sin hustru. I Kina finnes intet fritt val. Den man som önskar gifta sig går till en tredje person, och denna frågar: »Huru mycket vill ni betala för att blifva gift», och mannen uppgifver en bestämd summa. Därefter går ombudet till ett hem, där en giftasvuxen dotter finnes, och uppgörelsen sker med föräldrarna utan brudgummens närvaro. Först på själfva bröllopsdagen få brud och brudgum se hvarandra. Huru ofta har ej på detta sätt en man fått en blind hustru utan att på förhand veta därom och en ung flicka blifvit gift med en opiumrökare. Jag blef en natt kallad till en döende kvinna, som intagit opium, därför att hon skulle bortgiftas.

Huru skulle ej edra hjärtan vekna, om I kunden se allt det lidande jag bevittnat under mina resor i Kina. Intet har dock gifvit mig större sorg än den likgiltighet för hedningarnes nöd, som jag funnit hos så många kristna i hemlandet, och jag befarar, att samma förhållande är rådande i öfriga länder.

Jämför Kina med sina tre hundra millioner själar, hvilka icke känna Gud och hans Son, med de Brittiska öarna och deras trettioåtta millioner invånarne, som hafva tio tusentals präster och predikanter. Huru många hafva gått ut för att predika evangelium för Kinas 300 millioner? Endast 2,000, och af dessa är halfva antalet kvinnor. Huru många äga vi bland våra 38 millioner, som förkunna det evangelium, som vi alla från barndomen känna till? Vi äga endast inom kyrkan 38,000 präster, och därtill komma sedan alla de tusentals predikanterna inom de olika samfunden, förutom alla andra frivilliga arbetare. Endast 2,000 missionärer hafva vi gifvit detta Kina med dess 300 millioner själar, hvarest afgudadyrkan har öfverhand och syndens förbannelse oförhindradt regerar.

En styggelse i Kina, som vi begråta, är barnamorden. Jag hörde nyligen af en syster berättas, att den stad, i hvilken hon har sin verksamhet, är omgifven af en hög mur, och strax utom denna är en djup graf. När hon en dag gick till ett möte, fick hon se ett blått kläde i denna graf och frågade hvarför man lagt det där. En kines svarade: »Vet ni då icke, att de lägga barnen där, för att vargarna skola taga dem?» Upprörd öfver hvad hon hört lämnade hon den text hon valt och började tala med de församlade kvinnorna om denna förskräckliga synd, barnamorden. Kvinnorna skrattade häråt, och när hon närmare frågade dem om orsaken, hade hvarenda en begått barnamord, och somliga hade icke endast dödat ett utan två eller tre af sina små barn.

Men i Kina förekommer något, som är om möjligt ännu värre, nämligen fotbindningen. När du går fram på dess gator, kan du få se hela skaror af små glada, lekande barn. Någon tid därefter kanske du saknar flera af de små, och frågar du efter dem, skall du kanske mötas af samma rysliga syn, som min hustru

och jag nyss fingo bevittna. Vi voro på väg till ett hus, som skulle öppnas till opiumasyl, då vi från ett hem fingo höra de mest hjärtskärande skrik. Min hustru öppnade hastigt dörren, och vi fingo se en kvinna, som fasthöll ett barn på en säng. Vid fötterna stod en annan kvinna, som aftagit barnets strumpor och var sysselsatt att rycka bort naglarna från de små tårna. För att tysta den skrikande flickan slog en kvinna henne på hufvudet med ett vedträ. När naglarna äro bortryckta, vikes foten, så att tårna komma långt in under foten, hvilket naturligtvis är ytterst pinsamt. En fullväxt kvinnas fot är icke större än en knuten hand.

Det är rörande att se, hvad Kinas kvinnor få genomgå, sedan de blifvit omvända. När de börja få intresse för evangelium, kunna de efter slutadt hårdt arbete på lördags e. m. gå ända till 3 à 4 mil (svenska) för att få höra mer om Jesus. Dessa långa vägsträckor vandra de med sina små fötter, bärande sina små barn på ryggen. När de gå igenom en by, få de höra speord och förbannelser, när man förstår, i hvad ärende de äro ute. Blifva de törstiga under vägen, finns det ingen, som vill gifva dem en dryck vatten.

Knappast har något så rört mitt hjärta, som när jag såg de omvända kvinnorna, trots sin fattigdom, i kollekten lägga sina öronringar, armband m. m. I och för sig äro ej dessa af synnerligt värde, men de äro så mycket mer dyrbara för kvinnorna, hvilkas hela anseende är beroende af de prydnader de bära och utan hvilka de knappt kunna visa sig på gatorna.

Under konung Karls regering hopsamlade ädlingarne sina dyrbarheter och öfverlämnade dem till konungen för att han skulle kunna fortsätta det krig han börjat. Gud utrannsake oss och vise oss, om vi älska vår Gud lika mycket som dessa män älskade sin konung.

Uti en stad i Kina med 22,000 invånare blef en man omvänd, den första i staden. Han fick utstå svår förföljelse och blef föremål för det bittraste hat. Den omvände mannen öfverhopades med frågor, sådana som dessa: »Hvem är du, att du skulle undervisa oss? Är du den ende vise och alla våra stora män dårar?» o. s. v. Vi måste komma ihåg, att det i Kina har ödesdigra följder att låta förstå, att man vet mer än sina förfäder. Huru svårt måste det då icke blifva för den, som vill gå öfver på Jesu sida! Han måste äga mer än mänsklig kraft, han måste äga »Kristus i sig».

Såsom vi nyss sade, innebär det ett offer att gå ut till Kina Det kan t. o. m. understundom kosta förlusten af en moders eller en systers kärlek, men den ersättning vi erhålla genom upprepade bevis på kinesernas tacksamhet kunna vi aldrig glömma.

Det berättas, att när deltagarna i Ashanti-expeditionen utvaldes bland de olika brittiska regementena, var skotska gardet förlagdt vid Windsor. Vid en paradering sade chefen: »Jag önskar veta, hvilka af eder som frivilligt önska anmäla sig för att deltaga i expeditionen.» Tecknet därtill skulle vara ett steg framåt. Chefen vände sig om och tänkte, att möjligen en eller två skulle stiga fram, men då han åter ser på ledet, finner han detta orubbadt. Han utropade: »Finns då ingen frivillig vid skotska gardet?» En officer gjorde honom nu uppmärksam på att alla stigit fram.

Huru är det nu med oss? Borde ej hvarje kristen blifva en Herrens frivillige? Hela regementet kom ej ut med expeditionen, endast några utvaldes. Låtom oss lämna valet åt Gud och endast af hjärtat säga honom: »Här är jag, sänd mig.»

Vi betänka ej, hvilken förmån det är att få gå och, om vi ej själfva gå, ändock få vara med i verket genom våra gåfvor. Vi kunna göra som Uria. Under det hans Herres tjänare kämpade på stridsfältet, ville han ej gå ned till sitt hem för att där lefva i bekvämlighet.

Låt oss först söka Guds rike och hans rättfärdighet, och efter en kort liten tid skola vi se Herren komma åter, möta honom ansikte mot ansikte.

Från missionsfältet.

Hus i Tong-cheo-fu.

Under flera år har det varit ett önskemål och ett böneämne för vår mission att erhålla ett för verksamheten passande hus i staden Tong-cheo-fu. Denna plats är nämligen särdeles lämplig såsom centralpunkt för arbetet i Shensi, och ett hus där har ej blott betydelse för denna stad utan äfven för de närmaste omkringliggande städerna och köpingarna, ja, för hela provinsen. Det hus, som syskonen hittills hyrt, har varit alldeles för litet, så att arbetet i ej ringa grad hindrats därigenom. Särskildt har detta varit fallet vid de stora årliga examina, då tusentals unga studenter samlats från olika delar af distriktet. Tid efter annan har August Berg, understödd af Chang, gjort stora ansträngningar för att erhålla ett hus, motsvarande det förefintliga behofvet. Stundom har det synts, som om de skulle lyckas, men så har det hus, hvarom de underhandlat, i ett nu gått dem ur händerna. Det har i sanning varit en tålamodspröfvande sak för dem att se sina bemödanden vara fåfänga.

Nu ingår emellertid den glädjande underrättelsen, att de lyckats köpa ett stort och väl passande hus, hvaröfver de äro glada, och säkert skola alla våra vänner, som bedit med dem om detta hus, också glädjas och tacka Herren för hans nåd och hjälp. Om de närmare omständigheterna, huru de fått detta hus, låta vi br Berg berätta. Han skrifver i ett enskildt bref af den 18 okt. bland annat:

»Vårt tredje försök att hyra hus rönte samma öde som de föregående gångerna. Folket i »hasjer» (gränden) ställde till oväsen och trakasserade värden. Denna gång hjälpte de dock oss, ty vi hade alls intet aftalat med ägaren till huset, blott underhandlat med honom. Jag gick genast upp till mandarinen och omtalade hela förloppet samt bad honom i tid förebygga hvad som möjligtvis kunde inträffa. Två gånger förut, sade jag, hafva vi gifvit vika, men kunna ej göra det den tredje, då följderna kunde blifva, att de till slut sammankomma och besluta, att de ej tillåta oss bo i staden. Jag sade vidare, att Si-chuan och Fuh-kien affärerna, obetydliga från början, hade antagit dessa dimensioner, emedan respektive mandariner ej från början med fast hand behandlat små saker. Mandarinen gaf mig rätt och lofvade,

att han genast skulle se till saken. Då jag kände hans ställning, att han önskar stå väl med båda parterna, sade jag, att vi ej bestämdt yrkade på det huset, blott att få ett hus. Mandarinen och jag äro mycket goda vänner, och det vet folket af, hvarför det ej dröjde länge, förrän flera hus erbjödos åt oss, dock intet lämpligt. Några dagar efteråt skickade mandarinen bud på mig och erbjöd mig ett hus, hvilket anbud jag dock måste afböja, emedan det var beläget »i världens ände» och mycket mindre än det vi nu bebo. Han sade då: »Ja, gör ni ert bästa och bara låt mig veta, så skall jag se till att inget bråk blir.»

Till slut erbjöds oss ett stort hus med gatukapell, 4 gårdar, stall m. fl. bekvämligheter, utmärkt väl beläget, i godt skick, så att endast helt obetydliga reparationer behöfva göras. Ägaren är en af Tong-cheo-fu's rikaste män, som har handel i Peking m. fl. städer. »Liu Laoieh» heter han, men han ville *endast sälja*. Nu var frågan: »Skulle vi våga taga det?» Den frågan ändrades dock till: »Skulle vi våga afböja anbudet?» Vårt handlingssätt utvisar ju resultatet af våra öfverläggningar. I går skrefvo vi kontraktet, och i dag skall jag gå upp till mandarinen för att få kontraktet stämpladt.»

Senare d. $^{5}/_{11}$ 96.

»I mitt sista bref nämnde jag, hurusom jag ämnade gå upp till mandarinen och få köpekontraktet stämpladt. Jag gjorde så äfven, och till vår stora glädje fick jag det genast stämpladt, sedan han hunnit förvissa sig om att det var som jag sade och att inga underslef blifvit begångna från kinesernas sida. Påföljande dag gick jag till Üin-ch'eng och hann fram på tredje dagen. Syskonen blefvo alla så glada öfver att vår långa husaffär nu ändtligen fått ett lyckligt slut.

Dagen efter det papperet var stämpladt, eller samma dag jag gick hemifrån, var det folk i rörelse för att hindra oss att komma i besittning af huset. De hade hört, att underhandling pågick om det, men kunde ej tro att köpet så hastigt blifvit afstämpladt. Ehuru de försäkrades, att köpekontraktet allaredan var stämpladt i rådhuset, trodde de det icke, förrän de fått göra sig förvissade därom.

Då de sedan kommo och bådo ägaren till huset, att han ej skulle sälja det åt oss, svarade han: »Ja det är så dags nu, det skulle ni hafva sagt förut.» »Ja, det är icke vi som varit sena af oss, utan det är ni som handlat så fort!» Nu är det tyst. De kunna intet göra. Må nu Gud välsigna detta hus och låta oss i detsamma få se många själar blifva förda från mörkret till ljuset.»

* * *

Axplock från T'ong-cheo-fu.

September den 13:de.

Våra fyra bokspridare-evangelister, som jag kanske förut nämnt om, hafva nu återkommit efter en månads arbete. Jag utsände dem två och två. Två fingo Ueinan-distriktet på sin lott, två P'u-ch'eng-distriktet. Tillsammans sålde de under denna tid evangelier, testamenten och skrifter för 8,667 cash. Våra hjärtan fröjdas öfver det Guds ord, som blifvit sådt, ty vi veta, att ej allt skall falla ibland stenören och törnen. Våra bröders vittnesbörd är ej minst viktigt, och den välsignelse, som de själfva kommit i åtnjutande af, kan ej öfverskattas. De lära sig att stå på egna ben och frimodigt gifva skäl för det hopp, som i dem är. Om en månad, då hvetet är sådt och landtmännen ha ledigt, skola de ånyo få gå ut.

Deras erfarenheter ha varit växlande. Under det en del personer skakat på hufvudet och med både ord och åthäfvor gifvit sitt missnöje tillkänna öfver att »Jesus-religionen» predikas och dess böcker spridas, ha andra åter mycket villigt både lyssnat och köpt böcker. »Hvem är Jesus?» frågade en spefullt. »Har han lånat vår kejsare pengar eller hjälpt oss i något krig?» »Jo, det är just en vacker religion», sade en, då han fick syn på en sångbok, »som sätter gästens namn på vänstra sidan (kinesiska hedersplatsen) och värdens på den högra». Därmed menade han, att det år, då boken var tryckt och som på böckerna uttryckes med: »Jesu ankomst till världen år 1896», var tryckt på vänstra sidan och »Kejsar Kuang Hsüs 22 regeringsår» på den högra. Sedan han fått förklaring däröfver, skrattade han och sade: »Ja, jag vill inte disputera, bara få reda på hur det kom sig.» En annan, som förlidet år köpt våra böcker på en marknad, hade på ett rödt papper skrifvit: »Den treenige Guden», hvilket han fäst på väggen i sitt rum och morgon och afton brände rökelse för, allt under det han ännu fortfor med att tillbedja sina afgudar. Han undervisades nu fullständigare i ordet, och vi hoppas, att det tillika med de böcker han ytterligare köpte skall tjäna till att leda honom till klarare ljus.

* * *

Okt. 11:te. I dag på morgonen blef jag ombedd att gå till en familj, hvarest hustrun tagit opium. Af dem, som på detta sätt förkorta sitt lif, utgöra kvinnorna det största antalet, jag skulle vilja säga $^{9}/_{10}$ delar. Då jag ankommit till stället, mötte mig en högst beklaglig syn, hvars intryck äro svåra att utplåna. På bädden sutto tre små barn, det äldsta en 7-årig flicka, som i sitt knä höll det yngsta, ett 7 à 8 månaders gammalt barn. Bredvid dem låg deras moder med slutna ögon, dödsblek, munnen halföppen och dödsrosslingarna i bröstet. Mannen, en fattig arbetare, opiumrökare, var ju ifrig, jag skulle göra hvad jag kunde för att rädda hans hustru. Jag förklarade dock genast, att här fanns ingen räddning. Opiet hade hon tagit föregående dag på middagen och lifvet skulle flykta om några ögonblick. Emellertid öppnade jag hennes ögon för att undersöka pupillerna och såmedelst utröna opiets verkan. Men hvad fick jag se!? Jo, hon var *blind!* Två hvita ögonglober stirrade emot mig! Arma kvinna! Arma familj! Där sutto de tre små barnen, okunniga om hvad som passerade alldeles bredvid dem! Snart skall det minsta söka modersbröstet och ej finna det! Där stod hennes man, bedröfvad öfver hvad som händt, mest för de utgifter därmed äro förenade, men för att om några ögonblick med eller mot sin vilja bredvid sin hustrus kallnade stoft insupa samma gift, som nyss beröfvat henne lifvet. Det var med ett af sorg uppfylldt hjärta jag lämnade dem.

Endast några dagar förut kallades jag till östra förstaden till en person, som ock tagit opium, äfven hon en kvinna. En blick på den unga *16-åriga hustrun*, ty en sådan var det, sade mig, att min hjälp ej mera behöfdes. Lifvet hade just flytt, och hon var allaredan iklädd sina bästa kläder, som ock skola utgöra begrafningskläder. I munnen hade hon ett vid ett rödt snöre fästadt cashstycke. Det skulle vara hennes »reskassa» i den andra världen! De rika stoppa

guld och silfver i munnen på sina aflidna anförvanter, den fattige däremot får nöja sig med koppar. Äfven efter döden skall det, så tro de, blifva en åtskillnad.

Jobs ord: »Där äro små och stora lika goda och trälen fri från sin herre», känna de icke.

En af stadens rikaste män, endast 30 år, dog härom-dagen. Han efterlämnade mycket, såsom tre hustrur, hus i stad och på land, stora affärer t. o. m. i Shanghai, men, som några sade om honom: »ingen, som gråter vid hans graf»!

O, huru tomt och glädjefattigt ej blott de fattiges lif utan ofta ock de rikas är, och likväl vända de ryggen åt den kostliga pärlan, som så ofta erbjudes dem!

* * *

Ett oafbrutet regnande under nära på en månad har gjort vägar ofarbara och många husvilla samt satt oss i tillfälle att få litet tid till studier.

Nu skiner solen igen och den vackraste årstiden börjar. Våra bokförsäljare skola ånyo ut och arbeta bland landtbefolkningen, som nu har ledigt. För allt och alla behöfva vi fortfarande våra kära vänners förböner.

August Berg.

Missionsmöte i Üin-ch'eng.

17—19 okt. 1896.

Vårt sedvanliga höstmöte med församlingsmedlemmar och »sökare», för hvilket förberedelser länge gjorts, är nu öfver. Ett sådant möte är en stor händelse i den kristna kinesens lif. — Gången af det hela var i hufvudsak som följer.

Lörd. den 17: Hälsning och bönemöte, ledt af undert., friluftsmöten, ledda af Folke och Blom. Klasser för kvinnor, ledda af Anna Janzon, Frida Prytz och Anna Hahne, därefter aftonbön af Folke.

Sönd. den 18: Morgonbön af Blom, dopförhör, (en kvinna dopkandidat), ledt af A. Hahne, predikan af Berg och Folke. Efter predikan dop; tal vid dopet af Blom. Nattvardsgudstjänst, vittnesbördsmöte, ledt af Blom.

Månd. den 19: Morgonbön — medhjälparen Li-hong-chang; församlingsmöte, ledt af mig.

Antalet mötesbesökare var omkr. 60, förutom hedningar från staden, hvilka särskildt vid dopet hade infunnit sig talrikt. Vi hade hoppats få evangelisten Uang från Hai-cheo för »högmässan» på söndagen, men i sista stunden hörde vi, att han ej kunde komma. Men i stället kom August Berg. Chang, som är den ende egentlige predikanten inom församlingen, var hindrad att följa med Berg från Tong-cheo-fu, och vi fingo denna gång ingen predikan af infödda, något som visserligen var en stor förlust. I friluftsmötena på lördagen deltogo dock fyra kinesiska bröder.

Af söndagens möten var kanske vittnesbördsmötet det bästa. Det är intet, som kineserna så väl förstå, som faktiska bevis på bönens kraft och Herrens nåd. Sådana lämnades af än den ene än den andre vid detta möte. Flera hade varit sjuka och till svar på bön blifvit friska. En kvinna hade varit mycket pröfvad för sin tros skull, emedan hennes man icke ville tillåta henne läsa de kristliga böckerna, utan ryckte dem ifrån henne; men Gud har hört hennes böner, och nu hindrar mannen henne icke mer, utan vill till och med själf lära känna Herren.

Församlingsmötet på måndagen var mycket intressant, och jag hoppas äfven till välsignelse. Det var afsedt för praktiska frågor. Programmet var följande:

1. *Redogörelse* för bokspridning och predikan samt egangelii framgång i de olika byarne under tiden från förra mötet i maj.
2. *Missförhållanden inom församlingen,* sådana som teaterbesök, bortgiftande af barnen med hedningar, glömska att helighålla Herrens dag.
3. *Vikten af att alla kristna lära att läsa.*
4. *Planen för framtida arbete,* predikoturer, bokspridning, enskilda samtal, bönemöten.
5. *Församlingsmedlemmarnes ekonomiska ställning* m. m.
6. *Tiden för nästa möte.*

Som *bokspridare* hade särskildt två bröder arbetat, nämligen medhjälparne Li och Liu, båda aflönade af missionen. Men äfven ett par andra bröder hade på ledig tid varit ute och sålt böcker. Bröderna Li och Liu hafva hvar sitt dragspel, som de använda flitigt och med godt resultat, och de få därigenom lätt tillhopa en skara människor i städerna, i byarna eller på marknadsplatserna. För dessa vittna de då om Herren och söka få dem att köpa böcker. En stor mängd traktater skänkas äfven bort, men helst blott mindre sådana, för att ej genom för stor frikostighet på böcker komma folket att ringakta desamma. Herren kan använda alla förmågor, hvarje medel, hvarje slags instrument i sin tjänst. Sålunda får det i Sverige genom missbruk så vanryktade dragspelet här göra god tjänst i Herrens verk. Kineserna, ej särdeles musikaliska, lära dock med lätthet spela detta instrument.

Beträffande evangelii framgång under de sista månaderna i de byar, där kristna finnas, så lämnade de närvarande många glädjande uppgifter om personer, som slutat dyrka afgudarne, om än somliga endast *i hemlighet* våga tillbedja Herren. Vi, som ej väntat mycket af dessa berättelser, utan mest afsett, att de skulle uppväcka ifver bland de kristna för deras grannars frälsning, fingo ganska många nya nama på vår »sökare»-lista. Framtiden skall utvisa, huru mångn af dem som hålla profvet.

På vårt förra möte hade vi påpekat en del inom församlingen förekommande synder, såsom kortspel, vindrickande, förtal m. m. Vid detta tillfälle påmindes om flera sådana missförhållanden, hvarvid först förekom frågan om *teatern,* som är kinesernas nationalnöje. De kristna inse tämligen snart, att den icke är en plats för dem; dock händer det, att de dragas dit af en eller annan anledning. Det allmänna uttalandet på mötet blef, att man *icke* bör gå dit.

Att bortgifta barnen med hedningar, särskildt flickorna, hvilka på grund af kvinnans underordnade ställning i sådant fall komma i en mycket svår belägenhet, ogillades äfven. Vi hade ett exempel för ögonen. En kvinna inom församlingen hade tvärt emot föreståndarens ifriga råd sålt sin dotter till hustru åt en ung man af hednisk familj. Denne man är opiumrökare, och hela familjen är illa känd, så att man väl kan säga, det flickan kommer liksom till helvetet, helst som man vet, att hon i och med inträdet i sin mans hus är helt och hållet öfverlämnad åt sin mans och svärmoders godtyckliga behandling. Det skall säkert göra ett djupt intryck på många vänner hemma att höra, det denna beklagansvärda flicka är *Tang,* om hvilken Frida Prytz och andra systrar skrifvit hem och angående hvilken vi alla hade så stora förhoppningar. Nu hotar hon att taga gift och vill hellre dö än blifva opiumrökarens hustru.

Hvad utgång det skall bli på saken kunna vi ännu ej säga; *vi* kunna blott bedja, emedan vi icke våga använda det inflytande vi möjligen kunna hafva för att få förlofningen att gå tillbaka, ty sådant skulle anses förfärligt och sätta kristendomen i vanrykte. Enda utvägen är, om mannen kan förmås att godvilligt uppgifva flickan, hvilket synes högst otroligt. Händelsen har emellertid gjort ett djupt intryck på de kristna, så att vi för framtiden hoppas bli bevarade från dylikt.

Glömska att helighålla Herrens dag hade särskildt en man, boende ej långt från staden, gjort sig skyldig till. Blom kom dit för att predika och fann mannen sysselsatt ute på åkern; han hade förgätit, att det var söndag. Församlingen förmanades att, alldenstund alla fingo vår almanacka och lätt kunde hålla reda på söndagen, se till, det den blefve helighållen.

Angående *arbetet för framtiden* beslöts att som hittills predika i byarna på söndagarna, sprida böcker och hålla bönemöten. En broder, Uang-cheo-ngen (se »Sinims Land» sid 65), erbjöd sig att på egen sold gå ut under en månads tid på vintern och sälja böcker. Flere förklarade sig villiga att på lediga stunder sprida smärre skrifter och vittna om Herren, så godt de kunde.

För *församlingsmedlemmarnes ekonomiska ställning* kunde intet f. n. göras. Det nämndes såsom en beklaglig omständighet, att äfven kristna skulle vara hänvisade till *pantbanken* som sin enda utväg ur tillfällig penningeförlägenhet. Att för en spottstyfver få lämna sina kanske omistliga klädesplagg och på lånesumman betala *30 % ränta* vore i sanning en grym barmhärtighet. Därför föreslog undert. att inom församlingen bilda en självhjälpsförening, för att ur en gemensam fond fritt eller mot låg ränta kunna låna penningar. Till detta förslag nickades allmänt bifall., det ansågs vara ett utmärkt förslag — men outförbart, ty hvarifrån skulle penningar tagas till en sådan fond?

Nästa möte utsattes till 24—26 april 1897.

En god anda var rådande under hela mötet. Vi hade denna gång särskildt bedt Gud om denna nåd, ty vi ha sett, huru lätt det kan bli en fnurra på tråden, huru en person kan väcka missnöje och utså oenighetens frö i en hel församling. Glädjande var ock att se den villighet till arbete och försakelse, som uppenbarade sig hos många. Detta är ett steg framåt. Tecken till tillväxt i helighet förnimmas äfven; ofta måste man dock riktigt peka på de särskilda synderna. Så t. ex. hade en kvinna i flera år hållit på med kortspel. När hon fick höra, att det var orätt, slutade hon därmed. Svårast af allt att bortarbeta är dock vanan att tala osanning, den är så djupt inrotad. Hos de kristna är den vanligen inskränkt till nödlögn (»på kinesiska: hvita lögner») eller lögn på skämt (»jag menade ingenting med det»). Lögnen är en synd, som fastän den i principen så erkännes, är svår att bekämpa i det dagliga lifvet. Likväl ha vi sett så mycket af Guds verk i kinesernas lif, att vi äro förvissade om att han, som har begynt det, ock skall fullborda detsamma samt låta sin helige Ande öfverbevisa dem om synd och rena dem från all orättfärdighet.

Låtom oss bedja mycket, mycket för de kära infödda kristna. Med alla sina svagheter äro de dock dyrbara i Herrens ögon.

Üin-ch'eng den 30 okt. 1896.

Eder ringe medarbetare
Axel Hahne.

Samlade korn.

Tidskriften **Chinese Recorder** omtalar, att en hel liten stad eller köping (med omkring 500 inv.), belägen på Kinas östra kust i närheten af Fochow, nyligen antagit kristendomen. Strax utom staden fanns ett missionskapell, där verksamheten uppehölls af en infödd medhjälpare, och engelska kyrkans missionärer gjorde tid efter annan besök i staden. I följd af misshälligheterna mellan Frankrike och Kina under förliden sommar blef folket i staden så uppretadt mot alla utländingar, att missionärerna nödgades upphöra med sina besök därstädes.

Den infödde predikanten verkade dock fortfarande med nit och trohet. Vid midsommartiden utbröt i staden kolera under en mycket elakartad form, och det ena dödsfallet följde hastigt det andra.

De förskräckta invånarne sökte hjälp hos sina afgudar, men predikanten besvor dem att komma till den sanne Guden, som allena kunde höra deras böner och frälsa dem. I sin förtviflan lyssnade de härpå och förenade sig med honom i bön till Gud om den förskräckliga sjukdomens uppnörande. Och Gud lät icke deras svaga tro komma på skam, ty *samma dag* aftog koleran. Folket höll nu en konferens och det beslöts, att staden i sin helhet skulle antaga den nya religionen och dyrka den Gud, som hulpit dem i deras nöd. De ämna nu bygga ett kapell och hafva redan för det ändamålet insamlat 100 dollars.

* * *

De kristna infödingarna inom ett af missionssällskapen i Chung-king uti Kina hafva sändt penningar till de lidande i Armenien.

* * *

En omvänd kinesisk gosse har nyligen blifvit medel i Guds hand att hos medlemmarna af sin familj väcka längtan efter Herren genom att i hemmet repetera hvad han hört i söndagsskolan.

* * *

De missionärer, som under längre tid vistats i Kina, hafva beräknat, att minst 200 tusen barn på det mest råa sätt årligen blifva mördade endast af det skäl, att deras föräldrar önska blifva dem kvitt.

* * *

I Förenta staterna förslösades endast under år 1894 mera penningar på tobaksrökning än hvad Guds församling på jorden utgifvit för världens evangelisering under 19 århundraden.

Under samma år utgaf Kina för sitt afguderi 3 gånger så mycket som de s. k. kristna länderna för sin kristendom.

* * *

Tankekorn: Våra missionssällskaper skulle vara mycket fattiga, om de ägde endast gifvare, men icke *bedjare*. Missionen återverkar på hemlandskyrkan och är ett tecken till och ett villkor för kyrkans eget lif. Kyrkan lefver lika mycket af missionen som missionen af kyrkan.

Meddelande.

Till ledamot af kommittéen för *Svenska Missionen i Kina* har invalts ingeniör Karl G. Magnusson.

Stockholm, P. Palmquists Aktiebolags Boktryckeri, 1897.

2. Årg. MARS 1897. Pren.-pris 1:20.

SINIMS LAND

MISSIONSBLAD FÖR "SVENSKA MISSIONEN I KINA".

Es. 49:12, Ps. 111:2.

耶和華以拉

Ebenezer

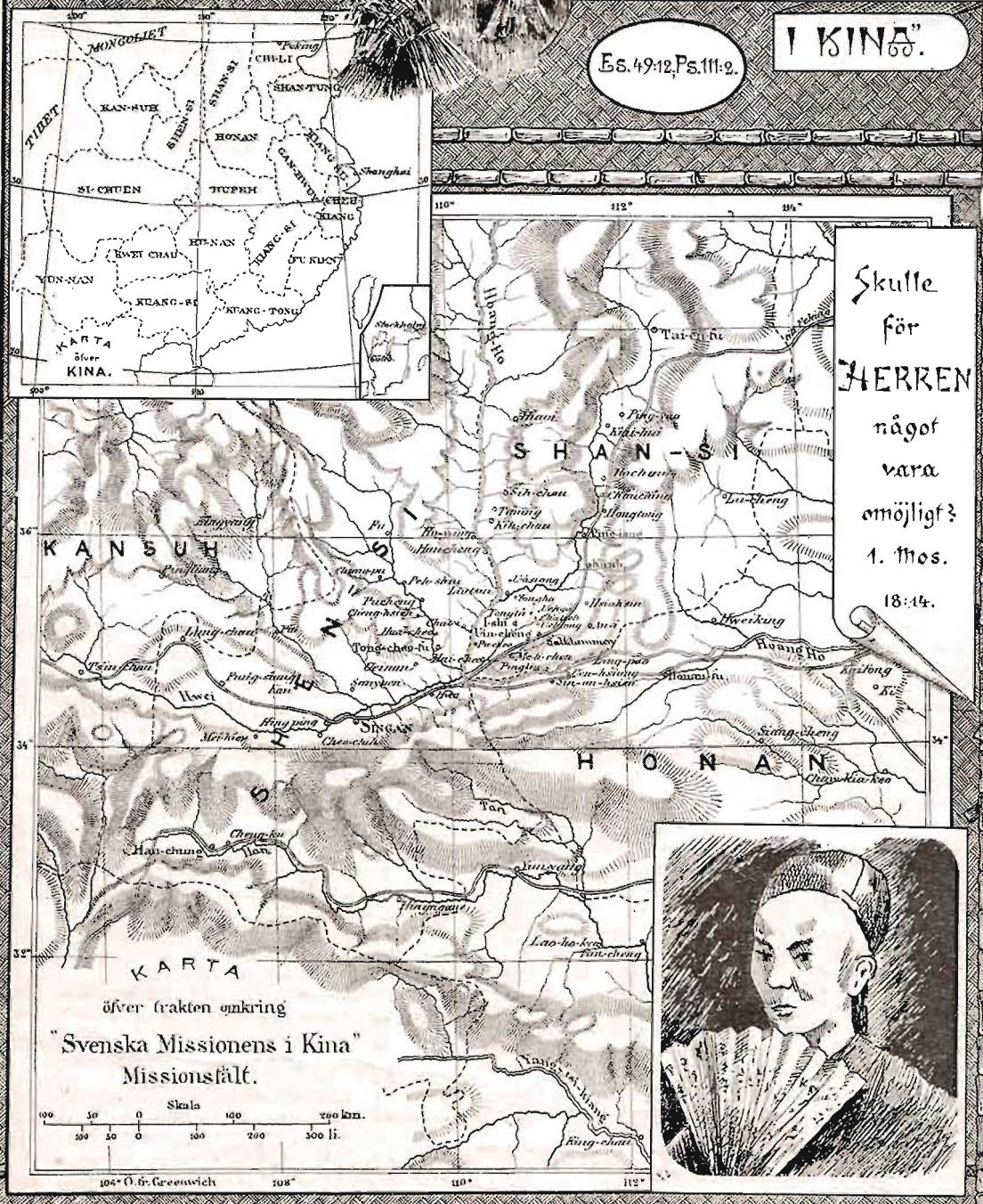

INNEHÅLL:

Redovisning för influtna medel. — Den Helige Ande förhärligar Jesus och uppenbarar sin vilja. — Hedningarnas klagan. — Småbitar. — Herren förblifver trofast. — »Svenska Missionens i Kina» uppkomst och utveckling (forts.) — Det ljusnar. — Bref från systrarna *Agnes Forssberg, Maria Pettersson* och *Frida Prytz*. — Evangelium bär frukt. — Si, jag är när eder alla dagar. — Glädjen att gifva. — Tacksägelse- och böneämnen den 14 mars. — Gemenskap med Kristus. — Porträtt.

Kommitteen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm, Lästmakaregatan 30, 4 tr.
Allm. Telefon 81 56.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under januari och februari 1897.

Forts. från föreg. n:r.

N:o		Kr.	ö.
	Transport	6,450:	62
106.	L:s sparbössa, Bergkvara gen. G. W.	5:	19
107.	S:s dito gen. dito	2:	01
108.	Södra småbarnsskolan gen. dito	3:	32
109.	Sparbössemedel från Ingelstorp gen. E. M.	40:	—
110.	O., Stockholm	50:	—
111.	Till Herren för bevarande nåd gen. P. E. P., Hvetlanda	25:	—
112.	B. R., Bjästa	6:	—
113.	Sparbössemedel gen. P. O., Granby	15:	—
114.	Gen. I. L., Petamåla fr. L. H. Kråksmåla 5 kr., P. B., Öjemåla 3 kr., G. P., Petamåla 3 kr., I. L. 5 kr., mfg 4 kr.	20:	—
115.	Valla mfg i Tjörn gen. en fest i R. gen. A. B.	21:	—
116.	En fattig broders sparbössa gen. dito	12:	—
117.	Insamladt i missionshuset gen. dito	47:	—
118.	Från en fest den 6 jan. 97 i Ånge gen. E. N., Undersåker	68:	54
119.	Sparbössemedel från diverse gifvare gen. dito	31:	46
120.	Uppgrenna kristliga ynglingaförén. gen. L. F.	40:	—
121.	C. N., Stockholm	25:	—
122.	Ur H:s sparbössa, Kumla	16:	—
123.	En älskad moders minne gen. dito	15:	—
124.	Ukna mfg gen. V. O., Storsjö	20:	—
125.	Sparbössemedel från Skärfsta gen. E. G., Sollefteå	75:	—
126.	Gen. O. Å. Öfverum: Ur missionsaskar från 47 skolbarn och 11 äldre missionsvänner från Öfverum, Sheshult och Kasimirsborg	41:	09
127.	Insamladt å Kinakort gen. L. H., Norrköping	6:	—
128.	L. H., gen. dito	3:	—
129.	Ett löfte och tack till Herren för härlig bönhörelse	11:	—
130.	A:s sparbössa, Stockholm	25:	28
131.	Sparbössemedel från Skärstad & Ölmstad gen. A. R. Husfonden	50:	—
132.	En sparbössa från Roma, Gotland	10:	—
133.	Kumla ungdomsförén. till A. Hahnes underhåll	30:	—
134.	C. S., Bokfonden	10:	—
135.	Sparbössemedel fr. Tofteryds mfg gen. J. J.	50:	—
136.	En missionsvän, Stockholm	25:	—
137.	C. B., dito	100:	—
138.	G. L., dito	15:	—
139.	Sparbössemedel från Sollefteå gen. S. S.	24:	10
140.	Dito från Kvistalånga gen. O. P.	10:	60
141.	Auktionsmedel från Malmö gen. J. S.	362:	55
142.	H. M. gen. dito	10:	—
143.	Onämnd gen. dito	24:	—
144.	Tionde af onämnd gen. dito	30:	—
145.	»Samlade korn» gen. dito	9:	38
146.	Gen. H. R., Malmö, insamlade	150:	—
147.	Syföreningen »fyrväpplingen», Västervik, gen. E. A.	65:	—
148.	Bergunda syförening gen. G. V.	15:	—
149.	Tofteryds kristl. ynglingaförening gen. J. A. L.	10	—
150.	Onämnd från Traneryd gen. K. B., Tranås	10:	—
151.	Ett löfte åt Herren gen. J. A. P. gen. dito	5:	—
152.	Af A. A. efter läsning af »Sinims Land» gen. A. A. Torsby, Sunne	10:	—
153.	Gen. A. A. gen. dito	20:	—
154.	E. Hallén, Ragunda	5:	—
155.	Sparbössemedel gen. M. B., Stockholm	16:	—
156.	Gen. N. P. P., Pilstorp, Munka Ljungby	18:	—
157.	Lanna Hardemo mfg gen P. A. O., Berga	65:	—
158.	I. I. W. Höja, Engelholm	4:	—
159.	C. J. gen. dito	2:	—
	Summa kronor	8,230:	14
160.	S. A., Stockholm (Laterna magica)	1:	50
161.	Onämnd till husköpet i Tong-cheo-fu	300:	—
162.	Från dito till missionsverksamheten	100:	—
163.	Djurtorps rotes och arbetsförening gen. J. E. C., Vimmerby	35:	—
164.	E. N., Vårdinge, Mölnbo	5:	—
165.	S. K., Stockholm	5:	—
166.	Från en församlingsbo i Adolf Fredrik, Stockholm, gen. A. R.	500:	—
167.	Sparbössemedel från Skepsta gen. L. D.	15:	—
168.	P. J., Rya, till Emma Anderssons underhåll	5:	—
169.	G. R.	5:	—
170.	A. E., Stockholm	2:	47
171.	Skellefteå stads syförening gen. H. D.	25:	—
172.	Sparbössemedel från Stamgärde gen. E. N., Undersåker	3:	54
173.	Dito från Nora gen. H. D.	40:	—
174.	M. S., Stockholm	2:	60
175.	Sparbössemedel från Stockholm	20:	62
176.	Missionsvänner i Kalmar gen. A. H.	27:	—
177.	Landeryds mfg gen. A. L. S., Åhagen	25:	—
178.	J. A. D., Manheim, Norrköping	50:	—
179.	Sparbössemedel från Eksjö gen. S. J.	79:	75
180.	Tionde gen. dito	100:	—
181.	Auktionsmedel gen. dito	58:	90
182.	Sparbössemedel från Mellby gen. dito	33:	—
183.	E. B. gen. M. E. B., Ödeshög	10:	—
184.	M. B., Huskvarna	10:	—
185.	Rom. 1: 16, (tionde)	100:	—
186.	M. & J., Nässjö gen. E. H.	5:	—
187.	G. A. A., Tranås gen. K. B.	18:	—
188.	Å Kinakort af G. gen. dito	1:	—
189.	Onämnd, Tranås gen. dito	20:	—
190.	P. J., Linkulla, Torpa	5:	—
191.	S., Skellefteå gen. H. D.	1:	—
192.	M. J., Göteborg	50:	—
193	A. & B., Svenstavik	20:	—
194.	Kyrkobordets syförening, Skellefteå gen. H. D.	30:	—
195.	I. S., Stockholm	5:	—
196.	Redbergslids syförening gen. S. R. (till skolfonden)	35:	—
197.	A. L:s sparbössa gen dito	7:	90
198.	K. L:s dito gen. dito	4:	10
199.	C. A. gen. dito	3:	—
200.	E. B., Stockholm	25:	—
201.	Sparbössemedel från Kinne & Wedums mfg gen. F. G. D.	41:	09
202.	J. Holsby, sparbössemedel gen. P. E. P.	9:	—
203.	Söndagsskolbarnen, Hammarby, gen. L. M.	3:	25
204.	B. U., Stockholm	3:	—
205.	Från en missionsafton i Hernösand gen. J. K.	24:	—
206.	M. K., Uppsala	15:	—
207.	H. H., Jerstorp, gen. red. af Syt	7:	—
208.	Ett par vänner i Hults bruk, Åby, gen. dito	5:	—
209.	Missionsvänner i Källunge och Vallstena gen. A. B.	90:	—
210.	Missionsvänner i Transtrand gen. A. D.	6:	50
211.	Sparbössemedel från Tolarp gen. C. S.	22:	—
212.	Missionsvänner i Huskvarna gen. N. O	60:	—
213.	Vånga mfg gen. E. R.	50:	—
214.	Sparbössemedel gen. dito	10:	—
215.	Fru W., Stockholm	10:	—
216.	En missionsvän för ett försåldt smycke gen. H. B.	50:	—
217.	Till nödhjälpsfonden för de fattiga och sjuka i Ünch'eng af A. D.	25:	—
218.	D. P., Brinka, Finnaryd	10:	—
219.	C. G. B., Kristdala	50:	—
220.	A. M., Stockholm	50:	—
221.	K. L. med fru, Ockelbo gen. A. K.	20:	—
222.	Halltorps syförening: auktionsmedel gen. P. A. B.	192:	10
223.	Ett löfte (A-a P-n)	5:	—
224.	Öfverbetalningar gen. dito	5:	30
225.	Gåfva af A. J. O-n, Kr-p gen. dito	10:	—
226.	Ekenäs syföreningen gen. dito (skolf.)	61:	30
227.	H. R. H., Hammarlöf	50:	—
228.	Movikens syförening gen. T. S.	20:	—
229.	Bodsjöns syförening gen. A. D.	5:	—
230.	L. B., Dufed gen. dito	10:	—
231.	Noglarps jungfruförening gen. C. E. B.	40:	—
232.	Föreda syförening gen. P. E. P., Hvetlanda	40:	—
233.	Vänner i Huskvarna	43:	—
	Summa kronor	2,831:	92

Med varmt tack till alla gifvare. 2 Kor. 9: 8.

Den Helige Ande förhärligar Jesus och uppenbarar Jesu vilja.

De, som under sin vandring mest erfara den Helige Andes tröst, uppfyllas med tanken icke så mycket på den Helige Ande själf som på Jesus. Kommen ihåg, att när Jesus var på jorden och folket talade om hans ord och verk, sade han: »De ord, som jag talar till eder, talar jag icke af mig själf, Fadren, som förblifver i mig, han gör gärningarna.» »Hvarför kallar du mig god, ingen är god utom Gud allena.» Han talade alltid om sin Fader, och just så tror jag, att den Helige Ande i denna tid alltid talar till oss om Jesus. Det är hans ämbete att förhärliga och upphöja Jesus Kristus. Det är Anden, som skall göra honom verkligt dyrbar för oss.

Den Helige Ande uppenbarar Jesu vilja. Men för att detta skall kunna ske hos oss, måste hjärtat alltid stå under inflytandet af Jesu kärlek, utgjuten genom den Helige Andes andedräkt, och sinnet alltid vara öppet för Jesu inspiration, såsom den kommer genom den Helige Ande. Om du alltid säger: »Herre Jesus, hvad är din vilja, hvad väljer du? Herre Jesus, jag kan icke lefva med mindre än att mitt hjärta är öppet för din kärlek, afslöja för min själ glansen af ditt väsende», och så din vilja, ditt hjärta och din själ alltid äro öppna för Jesus, skall du lära känna hvad det är att äga den Helige Andes tröst, och slutsumman af detta blifva, att du skall lefva ett oafbrutet bönelif, emedan den Helige Ande, Hugsvalaren, skall lära dig att bedja.

F. B. Meyer.

Hedningarnas klagan.

Vi drunkna i djupa vatten,
vi sjunka i syndens dy,
vår lifsdag är mörk som natten,
vår fasa är ständigt ny.

Vi sport, att på fjärran stränder
det gifves en stormfri hamn;
vi hört, att i fjärran länder
man känner ett ljufligt namn,

som bringar hjälp uti nöden
och tröstar hvar sorgsen själ,
ja, ock ger motgift åt döden
och ändrar allt »ve» till »väl».

Men o, hvar finnes den stranden,
hvad bär för en farkost fram?
Hvem räcker oss, vilsna, handen,
hvem samlar oss, spridda lamm?

Hur kan man själf hafva funnit
ett medel, som frälsning ger,
hur kan man själf hafva vunnit
ett ljus, som ej släckes mer,

och likväl icke förbarma
sig öfver vår djupa nöd
och likväl låta oss, arma,
förgås genom evig död?

Stave.

* * *

Låtom oss behjärta hedningarnas nöd. Vi hafva hört deras rop. Det enda, som kan rädda dem, är Jesu Kristi evangelium. Låtom oss betänka Jakobs ord: »Och om en broder eller syster är naken och icke har föda för dagen och någon af eder säger till dem: 'gån i frid, värmen eder och mätten eder', men I icke gifven dem hvad deras kropp behöfver, hvartill gagnar det.» Sådant är tro utan gärningar och skrymteri. Låtom oss tänka på hedningarna och på deras lif utan Gud och utan hopp.

C. T. Studd.

* * *

En framgångsrik pastor i Amerika, som lämnade sin församling för att gå ut på missionsfältet, svarade, då medlemmarna försökte öfvertala honom att stanna kvar hos dem: »Icke en enda af ordets tjänare lämnar sitt hem på Guds befallning, utan att genom hans utgående tio andra skola uppstå för att taga hans plats. Det finnes endast en plats i världen, hvarest du kan erfara fullheten af Gud kraft, och det är den plats, där Gud ställer dig. Det tjänar till intet att tänka, att du kan reformera kyrkan i hemlandet, om du själf afviker från Guds viljas väg. Utforska därför hvad som är Guds plats för dig. Där skall han gifva dig kraft.»

Han förblifver trofast.*

Af *Rev. J. Hudson Taylor.*

»Har din Gud, som du städse tjänat, förmått att rädda dig undan lejonen?»
Dan. 6: 20.

I hvarje tidsålder ropar otron med ängslig röst, liksom Darius fordom: »Har din Gud förmått?» Och i alla tider har det varit Guds vittnens förmån att triumferande svara: »Min Gud har sändt sin ängel.»

Då vi stå på tröskeln till ett nytt år och skåda tillbaka på den väg Herren ledt oss, så finna vi ett nytt tillfälle att uppresa vårt Ebeneser (hitintills har Herren hulpit) och lägga därtill vårt: Herren förser.

Själfva tillvaron af Kina Inland Missionen är ett stående vittnesbörd, kraftigare än ord, om Guds trofasthet att höra bön. Missionen föddes genom bön, den

* Ur Chinas Millions för januari.

har underhållits genom bön och vidmakthålles ännu från månad till månad allenast genom ifrig bön. Den har växt ut från en ringa början till sin nuvarande utsträckning; men detta innebär, att i stället för några få ämnen för bön finnas nu många behof, många faror, många svårigheter, hvilka dagligen hänvisa oss till honom, som vi älska och tjäna och som aldrig sviker oss.

Vid missionens grundande för mer än 30 år sedan var det tydligt för oss, att *den gudomliga planen att erhålla arbetare* var, att vi skulle bedja skördens Herre sända dem. I den mån vi hafva behöft arbetare, hafva vi gjort detta med det resultat, att i slutet af maj 1896 funnos i samband med vår mission 672 missionärer, komna från många platser, som vi aldrig ens besökt — icke blott från England, Skottland, Irland och Wales utan äfven från Sverige, Norge, Finland, Danmark, Tyskland, Schweiz och Italien, från Förenta staterna och Canada samt från kolonierna i Australien.

Med hänsyn till *medel* sågo vi för 30 år sedan, att vi hade en gudomlig fullmakt på att gå framåt i Herrens verk, hvilande på hans ord: »Söken först Guds rike och hans rättfärdighet, så skall allt detta därjämte tillfalla eder», samt att vi hade den gudomliga försäkran: »Eder Fader vet, att I behöfven allt detta. Och i dag hvila vi på dessa löften och äro icke besvikna. Vi offentliggöra icke gifvarnes namn, vi upptaga aldrig kollekter, vi hafva inga reserverade fonder, vi sätta oss aldrig i skuld; vår väg är nu lika mycket ett gående på vattnet som för 30 år sedan, månad efter månad är det en ofta återupprepad erfarenhet, att vi ej veta huru behofvet af medel skall uppfyllas förrän alldeles inpå tiden, då de nödvändigt måste afsändas till Kina. Men Herren förser i sanning.

Hafva vi icke stor anledning att prisa Gud därför att, medan vi sålunda helt och hållet äro beroende af hans godhet, vi aldrig hafva behöft afvisa en enda lämplig kandidat eller öfvergifva något verk, begynt i hans namn, blott af brist på medel. Å andra sidan hafva vi tid efter annan tagit begränsade inkomster såsom en gudomlig ledning att icke begynna något särskildt arbete på det sätt eller vid den tid, som vi först hade tänkt oss. Icke blott har missionärernas antal oaflåtligen ökats, utan alla andra behof växa i proportion därmed. Förutom infödda medhjälpare, understödda af kristna kineser, finnas flera hundra sådana, som jämte sina familjer underhållas af missionen. Sedan (för att icke tala om skolorna för de inföddas barn) hafva vi våra missionärers barn att underhålla, af hvilka öfver 200 — deras antal ökas år från år — äro i skolåldern och behöfva uppfostran; och dessa få draga fördel af den utmärkta fostran och undervisning, som lämnas i vår skola i Chefoo.

Hvad beträffar *öppnade dörrar*, så troddes det i allmänhet, när missionen begynte, att det icke var möjligt att bo i det inre af Kina, men vi gingo framåt under bön, förtröstande på hans ord: »Mig är gifven all makt, gån fördenskull ut . . . och se, jag är när eder alla dagar.» Vi hafva icke heller blifvit besvikna i denna förväntan. Den som har Davids nyckel, den som upplåter och ingen tillsluter och som tillsluter och ingen upplåter, har öppnat hundratals dörrar för oss i alla — utom två — provinser i det inre af Kina samt i det inre af kustprovinserna, så att missionärer eller infödde evangelister nu bo på 250 hufvud- och utstationer och dag efter dag förkunna det glada budskapet om stor glädje.

Men det bästa återstår att meddela. Alla de upprepade bönhörelserna äro endast medel till det stora målet, *själars frälsning* och Kristi rikes utbredande. Vi kunna tryggt beräkna, att icke mindre än 15,000 till 20,000 själar hafva mottagit Kristus till följd af Guds verk genom oss under de sista 30 åren. Många af dessa voro öfver 60, 70 och 80 år, när de blefvo omvända, och efter en kort, trogen tjänst togos de till det eviga hem, som är en sådan härlig motsats till de eländiga kyffen, i hvilka de framlefvat sitt jordelif. Många, som aldrig hade tillfälle att förena sig med församlingen på jorden, hafva ingått i de himmelska boningarna; och när vi söka att i någon ringa mån fatta värdet af en enda dyrbar själ, huru måste vi icke tacka och lofva Herren för de många tusen, som redan äro inbärgade, och för det alltid växande antalet af dem, som härnere lefva och i många fall lida för honom.

Till slut ville vi begära ifriga förböner, att missionärerna och de infödda kristna må bevaras i frid, hälsa och trygghet, ty de bo sannerligen där, hvarest satan rest sin tron. Bedjen, att de oaflåtligen må fyllas med anden och brukas som själavinnare, och att han, som hittills hulpit oss, i fortsättningen må påminna sina tjänare om de behöfliga medlen för arbetet, samt att han må rikligen välsigna och löna dem som bidraga till missionens underhåll. Bedjen äfven om hans särskilda välsignelse öfver dessa trogna tjänare, som icke akta någonting för dyrbart för Jesus, och hvilka offra de bästa gåfvor, söner och döttrar, som i Guds kraft få bära Jesusnamnet till en döende, fallen värld.

„Svenska Missionens i Kina" uppkomst och utveckling.

VIII.

Forts. från november.

I ett senare bref beskrifver Folke ännu närmare de särskilda svårigheter, som hade mött honom i arbetet. Brefvet är dateradt den 7 juli 1890 och lyder som följer:

Många tankar röra sig nu i mitt sinne, och jag har fått mycket af Herren, som jag skulle vilja meddela dig, men jag fruktar, att det blir alltför ofullkomligt på detta sätt. Jag skulle så gärna vilja berätta utförligt om Guds ledning med mig, men därtill fordrades, att jag finge se ditt ansikte. Du kan tänka dig, så mycket som ligger fördoldt för en i denna värld, när man först sätter sin fot på Kinas jord, och hur länge det dröjer, innan man får ens en ofullständig föreställning om detta folk. Det hela, folkets seder och vanor, dess åskådnings- och tänkesätt, har varit och är ännu till stor del för mig en labyrint af olösliga

problem. Under den senaste resan i Shensi fick jag kasta en djup blick in i folkets lif och karakter, och jag instämmer med min vän Chang Chi'heng i hans yttrande: »Det är rysligt mörkt, verkligen becksvart». Af mina bref alltsedan den 5 febr. har du nog också fått se något af »mörkrets välde». Chang och jag delade både ondt och godt under färden, och vi hade många ytterst dyrbara stunder inför Gud. Så småningom öppnade han sitt hjärta för mig, och samtalen med honom voro verkligen en dyrbar skola för mig. Han har nu känt Herren i bortåt tio år, och han talade ofta om det sätt, hvarpå Herren hade frälst honom och tuktat honom under tiden. Under några års tid hade han utöfvat en vidtomfattande verksamhet af samma karakter som den dyrbare pastor Hsis. I fjol upphörde han därmed helt plötsligt. Detta föreföll mig då rätt underligt och satte mig äfven i rätt stort bryderi, enär asylerna i Üin-ch'eng, Ani, Uan-ch'üan och T'ong-cheo stodo under hans kontroll, hvad angår dess yttre ledning. I följd af en inbundenhet, som är kineserna egen, kunde jag då ej få veta själfva orsaken därtill annat än antydningsvis, hvarför hela händelsen ända till sista tiden varit mig en gåta. När jag frågade honom, hvarför han ej då helt öppet invigde mig i förhållandena, svarade han, att han fruktade, att det möjligtvis kunde vara en ogrundad åsikt, och därför vågade han ej publicera den. Nu hade han emellertid genom umgänget med Shangtungbröderna utforskat, hvilka svårigheter de hade att kämpa med i därvarande församling, och detta styrkte honom ännu mera i den ställning han intagit samt gaf honom frimodighet att delgifva andra hvad han själf funnit. I förbigående måste jag nämna, att den kinesiska folkkarakteren är ytterst svår att lära känna och kinesen besitter i yttersta grad egenskapen att kunna dölja verkligheten och ställa sig själf i ett falskt ljus; vidare vågar ingen att uppenbara en sanning af fruktan för hämnd från de personer, för hvilka ett sådant sanningens uppenbarande skulle vara mindre angenämt. Därför finner man sig ofta lefva i en värld af hägringar. Nåväl, det synes verkligen, som om denna opiumverksamhet, så vida praktiserad och så mycket berömd den än är såsom ett banbrytande medel för Guds rike, har med sig många betänkliga missbruk. Skaror blifva intresserade för evangelium och få äfven en praktisk, lefvande kännedom därom, Guds ord, bön och sång blifva kända i kretsar, som annars vore mycket otillgängliga. Synd och nåd blifva på ett rätt tydligt sätt framställda för patienterna, våra salar fyllas af åhörare, och dopkandidater anmäla sig i mängd, det hela företer verkligen en ljus tafla af hopp för den, som ej kan tränga djupare ned. Får man däremot en blick därinom, utbreder sig en annan tafla. Hos en stor mängd af dessa gudfruktiga, stadiga lärjungar finnas helt andra bevekelsegrunder än att få frälsning från synden i Jesus. De se i denna verksamhet en god affär, som kan i en framtid bereda dem själfva ett tillfälle till en hygglig utkomst. Om de måste vänta några år, ja 20, 30 år eller ännu mera, ja om de ej själfva men deras barn eller barnbarn kunna skörda någon vinst däraf, är steget värdt att taga. Under tiden kunna de i allt förete ett riktigt exempel i ord och gärning. Du kan förstå, huru förfärligt svårt, ja nästan omöjligt det skall vara för oss europeer att få kännedom om sådant. Alltsedan jag fick någon inblick i saken har jag gjort det till ett särskildt böneämne att få veta Guds vilja och blifva ledd att börja med ett verksamhetssätt, som ej skulle leda till så bedröfliga följder. Men det går så lätt att börja något nytt och anse sig själf vara den ende vise och förståndige, att jag storligen fruktar att afvika från den vanliga praktiken inom Guds församling här, och enär jag genom Chang sökt få reda på hur det gestaltar sig i missioner, där man använder skolor, infödda evangelister etc. och äfven fått det svar jag anade, blir jag än mer försiktig. Ty man finner det egna jaget vara en så farlig fiende, att man ej kan annat än frukta. Jag skall bifoga en liten illustration från vår krets här. En man, Ho, var föreståndare för asylen i T'ong-cheo. Vi hade, så vidt vi förstodo, sökt förebygga möjliga missbruk genom försiktighetsmått. Vid mina besök där klagade han öfver att så få patienter infunno sig, men för öfrigt syntes allt väl. Jag mottogs ytterst artigt af värden och grannarna, så ovanligt i ett land sådant som detta, där man är på alla sidor betraktad med stor misstänksamhet. Som jag emellertid ej var riktigt tillfredsställd med honom, återkallade jag honom för att pröfva honom på närmare håll. Han kom, vi gjorde upp räkningen och jag bestämde, att en troende, älsk-

Teodor Sandberg.

lig ung man, som vi hafva här, skulle fara dit i stället och bli dörrvaktare så länge. Inom parentes sagdt hade jag tänkt, att T'ong-cheo-fu skulle kunna blifva den bästa centralpunkten i vårt distrikt. Ho föreställde mig då med verkligen talande skäl, huru ovist det skulle vara att nu sända en främmande man dit. Misstroende kunde lätt uppstå, och det kunde sluta så, att vi måste utrymma staden. Men bakom min rygg sade han till en annan: »Hvad ha de där utländingarna att göra här? Om jag ej blir sänd till T'ong-cheo, skall jag drifva dem därifrån.» Chang, som händelsevis var här på besök, hade mod att berätta det för mig samt invigde mig i hans mörka planer. Ho hade varit mycket ifrig att sälja delar af Guds ord, men han gjorde detta för att bättre kunna bli af med sin opiummedicin. Folket, som hyser oinskränkt förtroende för utländsk medicin, trodde fullt och fast, att hans smörja var sådan, han hade ju Jesuslärans böcker att sälja. Om allt detta hölls jag i djupaste okunnighet. Jag afskedade honom fullkomligt, men ända till det sista förstod han att så väl spela sin roll och lägga sina ord, att om jag ej vetat mera, än hvad jag kunde se, skulle jag ansett honom för en oskyldigt lidande. Du undrar väl, hvarför jag ej kunde vädja till hans samvete, taga honom i förhör och få honom att

bekänna. Men under sådana förhållanden och på grund däraf att kineserna ej vittna mot hvarandra, skulle jag därigenom kunnat inveckla mig i ytterst brydsamma lägen. Jag måste därför foga mig i att lida orätt och taga lärdom för framtiden. Du kan förstå, hvad det vill säga att stå här omgifven på alla sidor af mörkrets härar utan en enda medbroder förrän helt nyligen. Bed för mig, broder, att jag måtte stå stark i Herren och i hans starkhets makt.

Det ljusnar.

Af *Robert Bergling.*

»För den rättfärdige skall ljus uppgå och för fromma hjärtan glädje.»

Detta och många liknande löften äro oss gifna af honom, som varit, är och skall förblifva trofast, det bör uppmuntra oss, som i någon mån lärt känna honom, att sätta vårt hopp och förtröstan till honom äfven under missräkningar och motgångar, att under mörka tider fatta mod och i tron glädjas åt den lyckliga utgång, till hvilken Herren enligt sina orubbliga löften skall föra *allt.* Huru dyrbara äro ej Herrens löften! Om dem kunna vi med psalmisten säga: »De äro sötare än honung och honungskaka.» Dock, såsom Israel fordom måste intaga sitt utlofvade land, Kanaan, så hafva också vi att taga bibelns sköna löftesland i besittning. Vi israeliter efter anden skola inträda på helig mark. Och hvarför ännu vandra i öknen, då Herren sagt: »*Gör dig redo att tåga öfver Jordan*», och vidare: »*Hvarje plats, hvarpå ditt fotblad träder, skall jag gifva dig.*»

Gud har passande löften för oss i alla de lägen, hvari vi komma, och vi må med orubblig tro taga dem i besittning, ihågkommande, att det är vår plikt att åtlyda den gudomliga befallningen, och att det skall glädja Herren, om han hos oss finner lydnad för hans bud förenad med fullt förtroende till hans löften.

Ofvan anförda ord och andra liknande hafva ej blott skänkt mig hvila utan äfven mod och hopp under de mindre gynnsamma förhållanden, hvarunder jag i tre års tid kämpat för att bringa evangelii frälsande sanning till det i synd och afguderi djupt sjunkna och hårdt tillbommade Hanch'eng. De vänner, som med intresse följa vår mission, hafva redan i bref hört därom och utan tvifvel äfven bistått mig i denna kamp. Eder skall det helt visst glädja att höra, *huru det nu ljusnar.* För tidens och det knappa utrymmets skull vill jag endast anföra 2:ne exempel, som belysa detta.

Först då något om den framgång — ehuru ännu ringa — som rönts vid vårt försök att där öppna en station.

Då jag första gången besökte distriktet, var det med mycken ovisshet, om jag ens skulle få logis på något värdshus. Med tillhjälp af en liten berättigad list kom jag likväl in på ett sådant, ehuru det ej dröjde många timmar, förrän värden kom och anmodade mig att lämna det. Därtill sade jag emellertid nej. En liten debatt följde därpå, och så blef min ankomst på min begäran anmäld för mandarinen, och då denne ej befallde mig att gå, gick värden in på att låta mig stanna. Nu efter ständigt upprepade besök där har det ändrats ända därhän, att värdshusvärdarna så väl i själfva Han-ch'eng som ock i köpingarna, hvilka lyda därunder, t. o. m. äflas om att få mig till gäst. Se, huru Herren hör bön och gifver seger!

I Han-ch'engs näst största köping, Si-ch'uang, som jag för första gången besökte i början af detta år, möttes jag från första stund med större vänlighet än annorstädes i distriktet. På våren ägde en marknad rum där, som jag öfvervar och under hvilken vi hela dagarna predikade i mitt lilla tält. På eftersommaren, då jag åter kom dit i samma ärende, lyckades det mig att för en månad få hyra ett litet hus, utgörande ena halfvan af en gård. När månaden var slut, lyckades det mig att ånyo få hyra på lika lång tid, och då jag för tredje gången på hösten besökte platsen, läto båda husvärdarna, som äga hvarsin halfva af gården, mig för ett ganska billigt pris få hyra hela huset till det kinesiska årets slut, som inträffar den 3:dje febr.

Alltså äger jag nu, Gud vare lof, plats till en opiumasyl, och genom sådan verksamhet hoppas jag, att Herren snart skall öppna större och rymligare dörrar för mig. Asylen är redan i det närmaste i ordningställd, och anmälningar till inträde hafva också gjorts, så att jag hoppas få mottaga patienter, då jag i morgon beger mig dit. Detta är också en ljusning, för hvilken vi vilja prisa Herren.

Naturligtvis bör man ej jubla i förtid, ty ehuru jag för närvarande äger allt hopp om att vid årets slut få hyra samma gård på nytt, kunde det likväl hända, att jag blir besviken. Dock, allt sker som Herren vill. Skulle han ännu sätta vår tro på prof, så är det dock visst, att han vill uppehålla vårt mod och gifva oss nåd att alltfort förbida honom.

Andra tecken, som tyda på att en förändring inträdt under dessa 2:ne år, äro å ena sidan den större artighet, som visas mig nu mot vid första besöken, och å andra sidan den kunskap om evangelium — om än ytlig — som man ganska ofta spårar, samt det dolda behof att få höra mera därom, som hos vissa personer träder fram.

Mina besök i Han-ch'eng denna höst hafva varit mycket uppmuntrande. Herren vare lof! Mera än någonting annat har det lifvat mig, att åtminstone en af dem, som under mitt första besök därstädes syntes låna sitt öra till evangelii förkunnelse, alltfort förblifvit en sökare i läran. Det blef en stor glädje för mig, då jag denna gång var där för att afvänja samma man från opium, att tänka, det möjligen ändå en hedning kunde räknas förd till tron genom vårt arbete där. Hör icke detta till de härligaste ljusstrålar vi kunna se i vårt arbete!

I korthet sagdt: själar finnas, som blifvit berörda af sanningen, fruktan för utländingen har vikit, någon kunskap om den sanne Guden är spridd och utgör ett dagligt samtalsämne, och de fordom så hårdt tillslutna dörrarna synas öppnade på glänt.

Ära vare Gud!

Bref.

Yang-chau den 12 jan. 1897.

Kära missionsvänner!

> Därför vill jag tacka dig, Herre, ibland folken och lofsjunga ditt namn.
> 2 Sam. 22: 50.

Herren är god mot oss, han hjälper dag för dag. Ju mera vi lära känna detta folk, ibland hvilket Herren har fört oss, dess mera förnimma vi, huru vårt hjärta längtar att lefva för det. Och ju mera vi lära att inse deras mörker och andliga nöd, dess dyrbarare blir försoningen genom Jesu blod för oss. Ack, att korsets kraft vore mera uppenbar! Huru många flera röster skulle icke då höjas till Lammets lof.

Vi ha haft en mycket god jul. Våra hjärtan ha verkligen fröjdats öfver den stora julgåfvan — Jesus, ehuru vi i yttre afseende icke firat den i likhet med julen i Sverige. Julaftonen studerade vi som vanligt, juldagsmorgonen samlades vi alla till tacksägelsemöte och Herrens nattvard. Därefter hade vi gudstjänst, särskildt afsedd för de kinesiska barnen. Några af oss talade, och missionären på platsen tolkade. Under kvällsmötet förevisades bilder från Kristens resa, hvilka förklarades af den infödde evangelisten. Herren var nära. Så olikt kineserna voro de alla mycket stilla och uppmärksamma. Vi tro, att hans ord skall bli till rik välsignelse från denna dag. Arbetet är icke fåfängt. Det var en stor glädje, då nyligen åter 5 kineser aflade en skön bekännelse om sin tro på Jesus och mottogo dopet. O, det är härligt, när hedningarna bekänna sig till Jesus! I en omvänd hedning kan man se kraften af *blodet*, tänk hvilken förändring! Hela hans varelse och hela hans lif blir nytt. Och hör, huru de intressera sig för Herrens sak! En man här i Yang-chau, hvars arbete är att bära vatten, lägger af $^2/_3$ af sin förtjänst för att bygga ett *Herrens* tempel. Och de stunder han är ledig från detta sitt tunga arbete, går han omkring och vittnar frimodigt om sin Frälsare och sprider traktater. Han är icke den enda. Hvad göra vi för Jesus? Snart hafva vi det kinesiska nyåret. Då tänka vi, vill Gud, anordna en bjudning för fattiga. Vi fröjda oss däråt, ty vi tro, att den skall bli till stor glädje och välsignelse.

Vi äro vid god hälsa och lyckliga i vårt arbete, och då vi ändade det gamla året, hade vi verkligen stor orsak att göra som Samuel, resa en minnessten med inskrift: *Allt härintill har Herren hulpit oss.*

Innerliga hälsningar. Uppb. 12: 11.

Edra i Herren
Agnes Forssberg, Maria Pettersson.

* * *

Üin-ch'eng den 5 nov. 1896.

I höst hafva vi 6 flickor i skolan, Ma-nao, Mei, Loh-i, To-nü, Fuh-nü och Shuang. Att Tonü har kommit tillbaka är ett svar på bön. Ingen af oss trodde, att hon skulle få taga af sitt fotbandage. Hon är förlofvad med en hedning. Modern sände fyra bud till hans hem för att fråga, om hon fick vara i skolan, men intet svar kom. Hon beslöt då att på eget bevåg sända hit henne. Hon är en mycket snäll flicka och har vunnit allas vår kärlek. Lilla Tong-ua skulle kommit i höst, men hon är så liten ännu, och hennes syster är nu icke heller i skolan, så jag tillrådde fadern här om dagen att låta henne vänta till nästa termin. Ma-nao har börjat hjälpa till litet med undervisningen. Hon läser gamla testamentets historia med Loh-i och To-nü och räknar med de två minsta. Vi hoppas, att hon efter hand skall kunna öfvertaga det mesta af arbetet. Detta skulle sätta mig fri för verksamheten ibland kvinnorna. I höst är jag i stånd att vara ute litet mer bland folket, än hvad förut varit fallet.

Vi hafva fördelat bybesök och klasser emellan oss på följande sätt: Anna Hahne och jag taga kvinnorna på söndagsförmiddagen i två klasser, en för mera försigkomna och en för dem, som icke veta så mycket i läran. Anna har de kristna två söndagar å rad och jag då de utomstående, hvarefter vi byta om. På söndagseftermiddagen har Anna Folke söndagsskola för flickor. På tisdagarna hafva vi en klass för kvinnor, för hvilken jag tills vidare är ansvarig. Besök i byar göra Anna Hahne och jag en gång i veckan hvar. Besök i staden göres af hvem som har tillfälle därtill.

I går var Anna H. till en by, Tong-liu, och jag, åtföljd af min ena kvinna, till en annan, Üin-kia-chuang. Jag har just framför mig en lista på icke mindre än 17 byar, som vi skola besöka. Ack, att vi hade mer tid för arbetet ibland landtbefolkningen! Ibland dem vinnas de flesta för Guds rike.

Jag kan icke underlåta att nämna ett svar på bön, som vi nyligen haft. Joh ta-sao i skolan är icke stark, hvarför vi måste hafva någon att hjälpa henne. Den kvinna, vi hade första terminen, kunde icke komma, då skolan började i höstas. Förgäfves sökte vi att få en annan. Jag reste ut till en by för att hämta en kvinna, som sades vara villig att hjälpa oss, men då jag kom dit, ville hennes fader hafva högre lön, än hvad vi voro villiga att gifva. Samtidigt med detta hade vår förra kvinnas son, som är i gosskolan här, blifvit sjuk. På hemvägen reste jag till henne för att omtala detta och erbjuda henne att följa med in till staden för att se honom. Hon mottog inbjudningen, och hvad mer är, hon har lofvat att stanna och hjälpa oss. Herren sörjer för de sina och finner alltid utvägar att föra sin vilja igenom. Vi kunna icke vara nog tacksamma för de två kvinnor, vi hafva. Joh ta-sao är en riktig skatt, och vi hoppas, att Joh ta-sao, som nu är hos oss, också skall blifva frälst.

»Lef för Jesus — samla själar
Kring hans dyra korsbanér,
Skynda, innan natten kommer,
Då du ej kan verka mer.»

Eder i Jesu kärlek förbundna
Frida Prytz.

Evangelium — bär frukt.

Missionär Stimmon berättar från en missionsresa i norra Honan i Kina om sin glädje öfver det vänliga mottagande han där rönte och den uppmärksamhet, hvarmed folket lyssnade till evangelii vittnesbörd. Hans hjärta har tvingats att tro Herren om stora ting. Han säger bland

annat: »Under tre dagar bekände många tron på Kristus. Jag har aldrig, så långt jag minnes, sett en dylik rörelse i någon stad. Från olika håll kom folket till mig, där jag bodde, bedjande om mera undervisning i evangelium. Endast uti ett fall rönte jag något motstånd, men äfven detta blef nedbrutet. Tre studenter från finare hem hade köpt böcker af mig. Nu kommo de tillbaka och erkände, att böckerna voro »goda», men de ansågo, att äfven om läran om Jesus var god för främlingar, fanns det dock intet behof af den i Kina, där man har den vise Confucius. Jag frågade dem då: »Har någon enda i Kina uti Confucius funnit den kraft, som sätter i stånd att fullgöra hans föreskrifter? Hafven I genom honom funnit frälsning från edra synder?» Jag önskar, att ni vid dessa ord kunde hafva sett förändringen i deras ansikten och hört huru förvånade de frågade: »Är det möjligt att blifva frälst från sina synder?» Därefter hade jag frihet att tala med dem. De sutto till sent på kvällen och lyssnade uppmärksamt till allt hvad jag berättade om Jesus, Guds kraft till frälsning. Jag är öfvertygad, att Guds Helige Ande arbetade på deras hjärtan.

Bland dem som voro intresserade af sanningen funnos några, som togo steget ut för att följa Jesus, och två af dessa hafva särskildt ledande gåfvor. När jag nästa gång, om Gud vill, besöker denna stad, väntar jag att där finna god grund för en församling.»

Ur The Christian.

»Si, jag är när eder alla dagar.» Under det missionär Paton verkade bland hedningarne på en af Söderhafsöarna, var han ofta utsatt för stora faror. Vid ett tillfälle, då han var sysselsatt i sin trädgård, kom en af de fientliga hedniska höfdingarne rusande emot honom med en stor knif i handen. Paton kände sig helt och hållet hjälplös gent emot denna arge fiende. Han öfverlämnade sig åt Herren och bad honom om räddning från fiendens hand. I samma ögonblick som den vredgade mannen skulle kasta sig öfver sitt offer, ljödo i Patons öron dessa ord: »Si, jag är när eder alla dagar.» Han såg höfdingen stå som fastlåst bredvid honom, utan att kunna lyfta ett finger. Under fyra timmars tid stod mannen bredvid Paton, men hela tiden ljödo samma ljufliga ord för honom. En osynlig makt omgaf missionären och satte en bestämd gräns för fiendens framfart.

Kristi närvaro är vår ständiga lifvakt och vår tillflykt undan fiendens hand.

Glädjen att gifva.

En engelsk missionstidning berättar om en god man, som hvarje söndagsmorgon plägade gifva 18 kronor till underhåll af den församling, hvaraf han var medlem. En fattig änka, medlem af samma församling, hvilken genom att tvätta kläder uppehöll sig och sina sex barn, gaf regelbundet 15 öre i veckan, hvilket var allt hvad hon kunde spara af sin knappa förtjänst. En dag besökte den rike mannen pastorn och sade till honom, att den fattiga änkan ej borde gifva något till församlingens underhåll, och han erbjöd sig att betala hennes afgift. Då pastorn berättade för änkan om detta anbud, svarade hon: »Vill ni beröfva mig den tröst jag erfarit i gifvandet åt Herren? Tänk, hur mycket jag har att tacka honom för. Min hälsa är god, mina barn äro friska, och jag får mottaga så många välsignelser ifrån honom, att jag känner det som om jag ej kunde lefva, om jag icke hvarje vecka finge frambära mitt lilla offer åt honom.»

Tacksägelse- och böneämnen för den 14 mars 1897.

»Svenska missionens i Kina» allmänna bönedag.

Den som tack offrar, han prisar mig.
Ps. 50: 23.

Ämnen för tacksägelse:

a) *I hemlandet, för:*
de nya missionärskandidater Herren kallat;
de gamla missionvännernas fortsatta intresse;
de nya ombud och vänner Herren gifvit samt
de gåfvomedel, som Herren försett.

b) *På missionsfältet, för:*
det ostörda arbetet på stationerna;
de infödda medhjälparna;
de nydöpta och sökarna i läran;
det nya huset i Tong-ch'eo-fu;
de nya platser, som blifvit öppnade och för den ingång Robert Bergling vunnit i Han-ch'engdistriktet.

Lofvad vare Herren, Israels Gud, som allena gör under! Och lofvadt vare hans härliga namn evinnerligen, och hela jorden vare full af hans ära! Amen, amen.
Ps. 72: 18, 19.

Ämnen för bön:

a) *I hemlandet, för:*
kommittéen och ombuden;
de utgående missionärerna;
nya medarbetare och behöfliga medel för det utvidgade arbetet.

b) *På missionsfältet, för:*
missionärerna, att Herren måtte stärka dem och skänka dem den inre utrustning, som de för hvar dag behöfva för arbetet;
de infödda medhjälparna och församlingarna i Üin-ch'eng och Tong-cheo-fu;
arbetet på stationerna och de nyöppnade platserna;
skolarbetet, att Gud måtte välsigna det;
de i evangelium intresserade;
att Han-ch'eng jämte tillhörande distrikt måtte öppnas än vidare för Guds ord, och att den Helige Ande måtte utgjutas till väckelse bland hedningarna och till helgelse för de troende.

En rättfärdig mans bön förmår mycket, där hon är i verksamhet. Jak. 5: 16.

Gemenskap med Kristus. En timme med Kristus är värd en evighet af all jordens glädje, och gemenskap med honom är den bästa, den säkraste och mest hänryckande försmak af himmelens sällhet. *C. H. Spurgeon.*

Stockholm, P. Palmquists Aktiebolags Boktryckeri, 1897.

2. Årg. APRIL 1897. Pren.-pris 1:20.

SINIMS LAND

MISSIONSBLAD FÖR "SVENSKA MISSIONEN I KINA".

Es. 49:12, Ps. 111:2.

耶和華以拉

Ebenezer

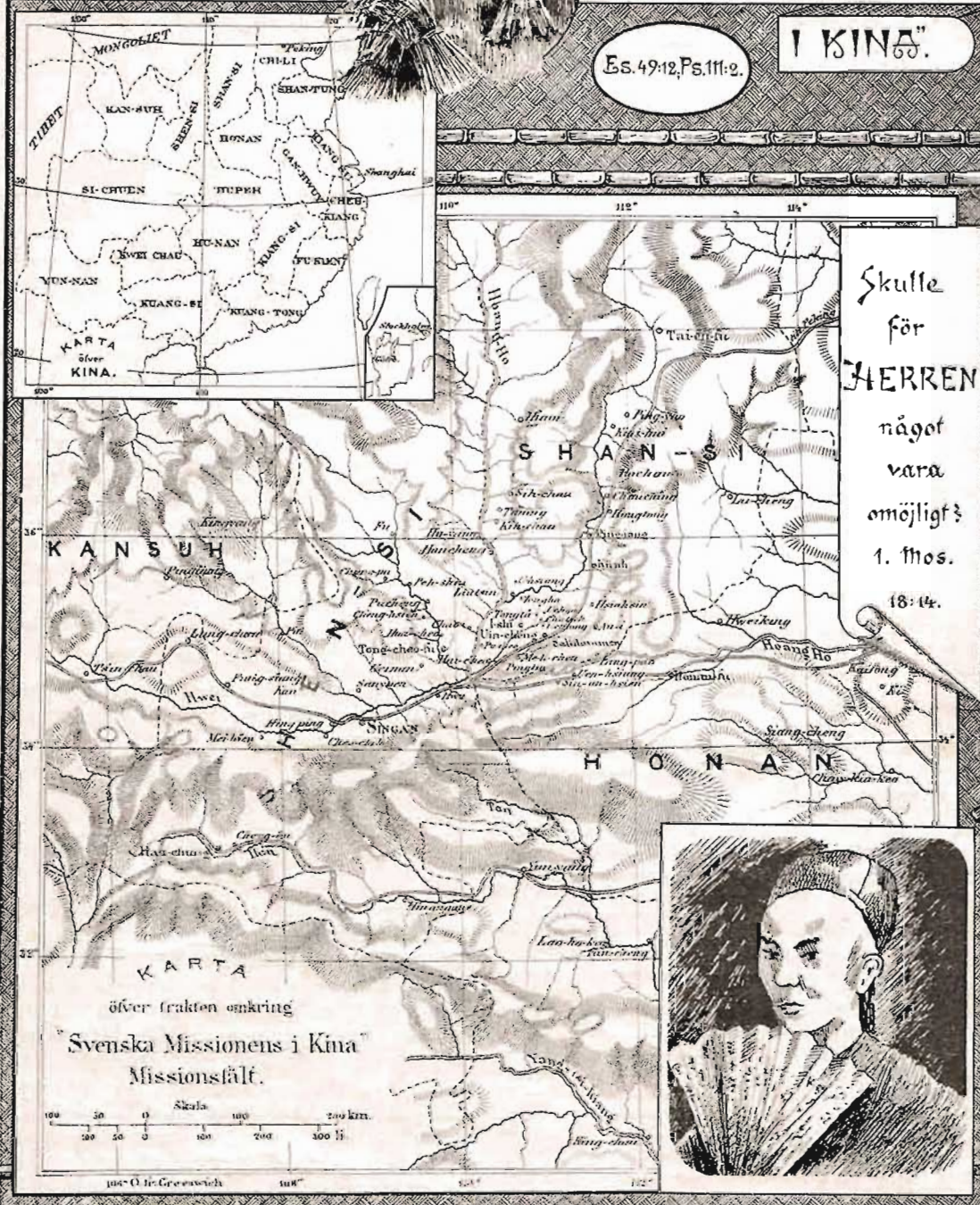

Skulle för HERREN något vara omöjligt? 1. Mos. 18:14.

INNEHÅLL:

Redovisning för influtna medel. — Stilla inför Herren. — Jesu Kristi kors. — En väckelse. — »Svenska Missionens i Kina» uppkomst och utveckling (forts.) — En hälsning från missionärerna den 14 mars. — Bref från *Erik Folke* och *Hilma Tjäder*. Från London. — Porträtt.

Kommitténen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm, Lästmakaregatan 30, 4 tr.
Allm. Telefon 81 56.

Kommittéen för "Svenska Missionen i Kina".

O. v. Feilitzen, *kommendörkapten, ordförande,*
H. Berg, *doktor, vice ordförande,*
K. Magnusson, *ingeniör, kassaförvaltare,*
J. v. Holst, *kammarherre,*
Ch. Tottie, *kapten,*

Josef Holmgren, *sekreterare.*

Missionsexpedition: Lästmakaregatan 30, 4 tr.

All post adresseras till Kommittéen för »Svenska Missionen i Kina», Stockholm.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under mars 1897.

N:o		Kr.	ö.
234.	Ett »löfte åt Herren»	25:	—
235.	H. E-s sparbössa	1:	37
236.	J. M. L., Linköping	6:	75
237.	Söndagsskolbarnen i Mossby gen. A. P. F., Kumla	5:	—
238.	Elghammars arbetsförening i Åker gen. K. A.	50:	—
239.	Jungfruföreningen i Vesta, Kumla gen. A. D.	50:	—
240.	Söndagsskolbarnen i Vesta gen. dito	5:	—
241.	Jönköpings missionsförening gen. K. P.	2,460:	—
242.	Till biblar åt barnen i Kina gen. dito	8:	50
243.	Söndagsskolbarnen i Kina gen. dito	15:	—
244.	Donsö syförening gen. F. L. (till huset i Tong-cheo-fu)	25:	—
245.	E. L-s, Uppsala	12:	70
246.	K. F. U. M., Uppsala	10:	—
247.	E. B., Uppsala	4:	30
248.	»Hagg 1: 8. Med bön om välsignelse»	10:	—
249.	G. R.	5:	—
250.	G. & N. T., Boxholm	20:	—
251.	A. W. gen. G. Th. dito	5:	—
252.	Gen. E. M. Nordling, Kramfors	21:	24
253.	Jönköpingskretsens ynglingaförbund till husköpet i Tong-cheo-fu gen. K. A. R.	200:	—
254.	En vän till August Berg dito	25:	—
255.	Vänner i Ingatorp gen. J. K.	30:	—
256.	P., Österby, Hedemora (till huset i Tong-cheo-fu)	50:	—
257.	Dito dito	50:	—
258.	S., Skellefteå gen. H. D.	20:	—
259.	S. S., Sollefteå	7:	50
260.	P. Th., Gamleby	25:	—
261.	Gamleby mfg gen. dito	15:	—
262.	Efter aflidna Karin i Brotorp gen. G. G., Björketorp	19:	45
263.	G. G. dito	15:	55
264.	O. I-n gen. G. T., Boxholm	2:	—
265.	Kollekt i Hvetlanda missionshus d. 14/3 gen. P. E. R.	19:	—
266.	Från Syföreningen i Lernbo gen. E. H.	10:	—
267.	Gen. A. R., Tuna, Matfors	30:	—
268.	Lilla Elsas sparbössa gen. A. P. F., Kumla	—:	51
269.	E. N. gen. dito	2:	42
270.	Fyllnad	1:	57
271.	O. & E. B., Markus 10: 45	100:	—
272.	Göteborgs barnmissionsförening gen. E. O.	150:	—
273.	Kollekt i Lindesberg gen. A. P.	30:	—
274.	A. P., Lindesberg	50:	—
275.	Sparbössemedel från Ryssby gen. C. J.	9:	76
276.	Kinesernas vänner, Jönköping gen. E. S.	100:	—
277.	Från barnen i systrarna Ems söndagssk. gen. dito	27:	70
278.	Okänd gen. dito	3:	08
279.	H. J. gen. dito	7:	50
280.	Östergötlands Ansgariiförening, årsbidrag gen. C. O. K.	200:	—
281.	Insamlade å Kinakort gen. A. K., Linköping	40:	—
282.	Sparbössemedel från C. O. K., dito	10:	—
283.	H. M-s sparbössa gen. A. K., Stockholm	5:	35
284.	Gen. T. L. försålda syföreningsartiklar	19:	50
285.	Af onämnd i Klara kyrka den 21/3	20:	—
286.	J. K., Sanda, Gotland	15:	—
287.	E. J. E., Kristinehamn gen. H. B.	20:	—
288.	Gen. Alb. L., Öfverum	10:	42
289.	Till nödhjälpsfonden för fattiga och sjuka i Ünch'eng	6:	—
290.	C. G. B., Kristdala	100:	—
291.	Habo mfgs sparbössa gen. K. B., Tranås	30:	—
292.	Daggryningen i K. M. A., Hofdala gen. E. P.	40:	—
293.	Söndagsskolbarnen i Vikingsta gen. dito	5:	—
294.	Daggryningen i K. M. A., Stockholm gen. dito	17:	—
295.	Från en försäljning i Karlskrona gen. J. S.	30:	70
296.	Lilla Oskar gen. dito	5:	—
297.	Tidaholms kristl. ungdomsförening gen. S. A. S.	25:	—
298.	Hässlebergs mfgs årsbidrag för 1896 & 1897	20:	—
299.	Onämnd från Eksjö	5:	—
300.	Insamladt å Kinakort gen. L. H., Norrköping	1:	—
301.	Syskonen S. gen. dito	8:	62
302.	Kollektmedel gen. dito	15:	—
303.	Ungdomsfören. i Hellestad gen. A. H.	10:	—
304.	E. P., Mariestad gen. C. O.	17:	04
305.	Eckerda arbetsförening gen. J. D.	40:	—
306.	H. A. P-s sparbössa	8:	56
	Summa kronor	4,465:	09

Med varmt tack till hvarje gifvare.

Gån bort och äten hvad fett är och dricken hvad sött är och skicken andelar däraf till dem, som intet hafva tillredt för sig. Neh. 8: 10.

Stilla inför Herren.

Af *F. B. Meyer.*

Jag har ofta sammanträffat med personer, som klaga öfver att de ej växa i nåden så, som de skulle önska. De skynda från den ena konferensen till den andra, läsa en mängd böcker och söka på alla möjliga sätt förvärfva något. En min vän uttryckte detta här om dagen på följande sätt. Han sade, att han under fyra år ständigt sökt att *upphinna* något, men insåg nu, att han i stället hade att *mottaga* detta. Många sträfva att hinna fram till något visst, Andens fullhet, Andens kraft, befrielse från synden o. s. v., alltid sökande, alltid otillfredsställda, plågande och oroande sig själfva. Men huru skola vi då verkligen blifva uppfyllda af Guds närvaro? Endast genom att vara *stilla inför Herren.* Jag har under den sista tiden blifvit rikligt välsignad genom att helt enkelt sitta stilla inför Guds ansikte, icke sökande att använda tiden med att läsa och trötta ut mig, utan stilla förbidande Herren, med alla själens fönster och dörrar uppslagna för hans nådesvind. Vägen till helighet är att låta Gud träda in. Oroas och jäkta därför icke, hvarken i din bön, i ditt arbete eller rörande din tillväxt.

Jesu Kristi kors.

Af *Th. Cuyler.*

Nya testamentet framställer en upphöjd och skön sedelära samt ett härligt teologiskt system af himmelskt ursprung, hvilka sins emellan äro grundade på hvarandra. Kristus är det lefvande mönstret för ett rent och heligt lif. Han är den gudomlige läraren, som för oss uppenbarar Guds tankar. Men han är mera än en blott förebild, mera än en läromästare för oss. Han är vår *Frälsare.* »Du skall kalla hans namn Jesus, ty han skall frälsa sitt folk från deras synder.» Han kom ned till jorden för att uppsöka och frälsa de förlorade, och detta kunde fullkomligt ske endast genom Golgata kors. Intet föredöme, som han gifvit oss, och inga lärdomar, som hans läppar uttalat, huru upphöjda och fullkomliga de än varit, skulle kunnat vara i stånd att frälsa en enda själ, öfver hvilken syndens förbannelse hvilar. D.r Ray Palmer har sammanfattat hvarje sann kristens trosbekännelse, han må för öfrigt benämnas med hvad namn som helst, i följande tre rader:

»Min tro ser upp till dig,
Du Guds Lamm på Golgata,
Gudomlige Frälsare.»

Sann kristendom är ett bärande af korset i Mästarens efterföljd, god predikan är upphöjande af korset inför världens ögon. »Och när jag har blifvit upphöjd från jorden», sade den älskande Frälsaren, »skall jag draga alla till mig». Huru ogrundadt är icke det påståendet, att Jesus hufvudsakligen predikade en gudomlig sedelära, men icke särskildt framhöll syndares försoning eller frälsning genom korset!

Ända från krubban i Betlehem riktades hvarje Jesu steg hän mot korset, hela hans mission på jorden sammanfattades där. Det enda evangelium, som förkunnades efter Andens utgjutande på pingstdagen, var evangeliet om det försonande blodet. Detta var hufvudämnet för den väldigaste predikant, som någonsin trampat vår jord. Aldrig försummade Paulus att framhålla: »Det är ett fast ord, att Jesus Kristus är kommen i världen för att frälsa syndare». Då han visar tillbaka på sin verksamhet bland korintierna, framhåller han, att han föresatt sig att bland dem ingenting annat veta än Jesus Kristus och honom korsfäst.

I ett tillstånd af självförgäten tillbedjan och hänryckning utropar han: »Men från mig vare det fjärran att berömma mig, om icke af vår Herre Jesu Kristi kors, genom hvilket världen är korsfäst för mig och jag för världen». Hans finger pekade alltid hän mot detta kors, och där älskade han att dröja. Och icke blott den store aposteln hade detta ämne till medelpunkt för sina predikningar, utan så har varit förhållandet med alla världens största predikanter. Intet tal har en sådan makt att röra, uppmjuka och förändra människohjärtan som berättelsen om korset.

»Ingen moder sjöng den någonsin öfver sin älsklings bädd utan känsla, intet barn har läst den utan klappande hjärta; ingen människa kan väl höra denna berättelse med fullkomlig likgiltighet och ingen döende lyssnar därtill utan rörelse. Korset skall blifva ihågkommet, då allting annat af denna jordens historia är glömdt.»

Jag är fullkomligt öfvertygad, att det verksammaste medlet mot det så allmänt förekommande tviflet är att framhålla den människovordne Gudssonen och i andens kraft göra hans anspråk gällande. Den korsfäste Frälsaren är det enda botemedlet mot otron. Bröder i Herrens tjänst! Inristen den sanningen såsom med diamantskrift i edra hjärtan och edra predikningar.

Ingen tviflare kan öfvervinna eder på den grunden. Om I kunnen få honom dit och hålla honom kvar där, skall Kristi kors besegra honom. Upphöjen korset! Gud har gjort människosläktets frälsning beroende däraf. Väl kunna vi verka i upplysningens och filantropiens (människokärlekens) tjänst; men vår första plikt är att framställa frälsningens härliga fyrbåk, Golgata kors för hvarje odödlig själs blickar.

En väckelse.

Af *F. B. Meyer.*

»Församlingen måste först komma i en rätt ställning till Gud, innan en väckelse kan uppstå», sade en gammal pastor, då han satt bredvid mig på balkongen, hvarifrån man hade ursikt öfver Eagle Lake, Indiana. »Jag erfor det 1873—74, då i min församling en väckelse började, som varade fyra år.»

»Berätta för mig», sade jag, »huru det gick till.» »Nåväl», sade han, »förhållandet var följande: Såsom en ung man blef jag pastor i en församling, som blifvit troget vårdad under ett halft århundrade. Under denna tid hade ett halft dussin väckelser gått öfver densamma; men där funnos dock flera medlemmar af öfver 55 års ålder, hvilka varit med under alla dessa väckelser och likväl lefde utan Kristus. Så började jag predika. Nätter igenom hade jag tillbragt i bön. Jag såg, att jag själf icke kunde helga mig, utan måste öppna dörren för Kristus, att han måtte komma in och helga mig.

»I alla mina predikningar på den tiden betonade jag särskildt den sanningen, att församlingen är ansvarig för världen, och att, om världen icke vinnes för Kristus, så är orsaken därtill den, att församlingen själf ej står i en rätt ställning till Gud. Ingenting kan emotstå en enig församling, som är är ren i lefvernet, verksam i kärleken samt fast besluten att vinna de utomstående för Jesus. Följden häraf blef, att vi begynte hålla enskilda bönemöten i sakristian, hvilka fortsattes dagligen under 18 månader. Både män och kvinnor bevistade desamma. Vi brukade bedja för bestämda personer och framlägga namnlistorna inför Gud. En skara unge män brukade äfven mötas i sakristian, där de knäböjde omfattande hvarandras händer, turvis bedjande för andra unge män; när vi så gått laget rundt en gång, kunde vi stundom börja på nytt igen. Detta fortgick, såsom jag sade, 18 månader; mot slutet af denna tid började jag med förnyad ifver predika för sådana, som bekände sig vara kristna. Under 3 månader hade jag ej något ord för de oomvända, och några

af dem började frukta, att de icke kunde frälsas; men under hela denna tid lade jag ifrigt på församlingen dess förskräckliga ansvar gent emot de oomvända och uppmanade den att blifva ett för Herrens ankomst beredt folk. Slutligen beslöto vi oss för att afskilja måndag, tisdag, onsdag och torsdag för särskilda möten, tre hvarje dag, för att ödmjuka oss inför Gud och bekänna våra synder. På torsdags morgon kl. 10, då vi skulle börja mötet, reste sig alla församlingstjänarne och kommo fram, bekännande, att de varit otrogna i fullgörandet af sina plikter, samt föllo på knä, anropande Gud att hafva barmhärtighet med dem. Där fanns ej ett torrt öga i hela huset; gråhåriga bekännare ropade högt om frälsning och bekände, att de aldrig i verkligheten hade erfarit den frälsande nåden. Medlemmar af församlingen gingo fram och tillbaka i rummet och bådo om förlåtelse af dem, mot hvilka de hade förgått sig, och det såg ut, som om Guds kraft hade kommit ned öfver hela församlingen. Detta hade icke varat länge, förrän det hördes ett sorl vid dörren, och vi funno, att arbetarne i grannskapet hade kastat ned sina verktyg, tagit af sina förkläden och nu väntade i en packad hop, som sträckte sig tvärs öfver gatan, för att få komma in i kyrkan.

»Jag öppnade dörren och släppte in dem, de fyllde hela rummet, ropande högt om frälsning. Allt arbete i grannskapet stod stilla, medan Gud, evighet och frälsning fyllde hvarje hjärta och tanke. Var det icke sant, då jag sade, att när det står rätt till med församlingen, skall världen komma och ropa om hjälp?

»Då d:r Chapman», tillade han, »kom för att hålla möten i min nuvarande kyrka för några månader sedan, hade vi 27 bönemöten hvarje vecka, och resultaten voro i proportion därtill; under det att i en annan kyrka i närheten med samma evangelist och utan bön resultaten voro jämförelsevis små.

»Men för att gå tillbaka till min berättelse, vill jag omtala, huru vi blefvo vittnen till några märkvärdiga omvändelser. En man hade blifvit förargad öfver någon obetydlig sak och icke varit i kyrkan på månader, men på en inbjudning af en liten tolf års flicka kom han till gudstjänsten på söndagsaftonen, och när jag angaf sången med kören »Vill du gå?» utropade han: »Ja, jag går genast», och strax förvandlades hela församlingen till ett Bokim (se Dom. 2: 1—5), och öfverallt sade starka män: »Vi vilja också gå». Där var äfven ett annat fall. En man hade gått ut ur kyrkan för 18 månader sedan, svärjande och påstående, att han aldrig mer skulle gå in i den. Hans grannar och barn sade, att han aldrig kunde bli omvänd. Men jag hade tro att anropa Kristus för denna hårda själ. Jag gick till hans hem och sade: »John Pye, jag önskar, att du kommer till kyrkan i eftermiddag.» »Jag har *sagt*, att jag icke vill, och jag vill icke heller», var det vredgade svaret, och han gick emot mig på ett hotande sätt för att kasta ut mig ur huset, men hans arm blef plötsligt förlamad, och från detta ögonblick till söndagseftermiddagen, tre dagar och tre nätter, hvarken åt eller sof han. Han skickade då efter mig och bad mig ifrigt bedja för sig. »Nej», var svaret, »det tjänar till intet att bedja för dig, förrän du har tagit tillbaka ditt obetänksamma löfte och lofvat mig att komma till kyrkan i afton.» Slutligen gaf han med sig. »Jag vill komma», utropade han. »Vill ni bedja för mig nu?» »Ja gärna.» Vi knäböjde tillsamman, och han fann nåd. På aftonen stod han upp inför hela församlingen och sade: »Ingen behöfver säga mig, att det icke finnes något helvete. Jag har varit där under 18 månader, men tack vare Gud, mina fjättrar äro brutna, och jag är fri.» Jag behöfde icke hålla någon predikan denna afton. Denne mans omvändelse blef samtalsämnet i grannskapet, och människorna kommo från 30 (eng.) mils afstånd för att se, hvad Gud gjort.»

Det är en väckelse af sådant slag vi behöfva, och villkoren för densamma synas oss tydliga och lätta att förverkliga. Hvarför kunna icke de gudfruktiga lärarne bland oss göra mera allvar af att förena sig med folket i bestämd, uthållig förbön? Hvarför kunna vi icke förmå kristna öfverallt att rena sig från all andens och köttets besmittelse? Hvarför kunna vi icke bringa tionden fullständigt till Guds förrådshus och pröfva honom, om han ej vill gifva oss serlaregnet, innan århundradet når sitt slut? Ingenting kan emotstå en enig och helig församling.

„Svenska Missionens i Kina" uppkomst och utveckling.

IX.

Forts. från november.

Efter hand blef det mera lugnt på stationerna, och mera gynnsamma förhållanden inträdde, så att arbetet kunde så småningom återupptagas. Folkes innerliga bön om medarbetare var hörd, och nya krafter började anlända. Vi hafva redan berättat om fru Anna Folkes ankomst till fältet. *C. H. Tjäder* var den andre i ordningen. Han ankom till Üin-ch'eng den 11 juni 1890 kl. 9 på kvällen. Han berättar själf därom.

Min ledsagare Chang fick snart fatt i en man, som visade oss, hvar utländingarna bodde vid Fu-hang-Fu gatan. Under tiden satt jag på lasset och bad Gud innerligt, att jag måtte blifva till verklig hjälp och välsignelse för våra syskon. Så kommo vi fram till stora porten, och min körsven bultade på väldeliga. Någon svarade inifrån, och han berättade dem, att jag anländt, och om några minuter kom broder Folke ut och tog emot mig. Jag hälsade enligt kinesiskt sätt (en djup bugning, hvarvid händerna tillsammanlagda föras ned till fötterna, kroppen intager därpå sin upprätta ställning, då händerna höjas i jämnhöjd med ansiktet, hvarefter armarna falla tillbaka i sin naturliga ställning). Sedan jag hälsat på fru Folke och vi å båda sidor uttryckt vår tacksamhet till Gud, att han fört oss tillsammans, intog jag kvällsvard. Strax efter måltiden hade vi ett särskildt tacksägelsemöte inför Herrens ansikte.

Tjäder stannade någon tid vid Üin-ch'eng, och han flyttade därifrån till Muh-ta-si nära San-yuan, där han förestod verksamheten. Senare bosatte han sig i Tong-cheo-fu. Därifrån återkom han till Üin-ch'eng.

Sedan ett par år tillbaka verkar han i staden Hai-cheo, som nu är hans station.

Det var ämnadt, att fröken *F. Hallin* skulle i sällskap med Tjäder resa upp till vårt fält i norr, men denna plan måste öfvergifvas på grund af hennes iråkade sjukdom. Hon blef nämligen sjuk i smittkopporna. Först på hösten kunde hon anträda resan mot norr, hvilken var en verklig vederkvickelse för henne. Hon anlände till Üin-ch'eng den 6:te dec. och välkomnades hjärtligt af syskonen Folke och Tjäder. Så hade då Gud fört fyra svenskar tillsammans i själfva hjärtat af Kina, för att sprida några strålar af det eviga ljuset bland detta förmörkade folk. Syster Fredrika har under hela tiden arbetat i Üin-ch'eng, tills hon för något mera än ett år sedan bosatte sig i Mei-ti-chen, som nu är hennes station.

Men den lilla skaran skulle snart ökas med nya fridsbudbärare. I maj 1891 ankommo bröderna August Berg och Axel Hahne. De slogo sig ned i Muh-ta-si. Liksom de öfriga syskonen använde de första tiden till språkstudier. I den mån det var dem möjligt verkade de bland kolonisterna från Shan-tung. Berg blef föreståndare för församlingen. Från dessa fattiga troende bröder fingo missionärerna erfara mycken kärlek och tillgifvenhet. De kommo allt emellanåt med sina kärleksgåfvor. Hahne reste till Üin-ch'eng efter ett halft år för att förestå arbetet där under Folkes bortovaro, och August Berg lämnade 1893 den lilla församlingen efter starka påtryckningar från de engelska baptisterna, som gjorde anspråk på San-yuan och Muh-ta-si, och han bosatte sig i Tong-cheo-fu, hvarest han alltsedan arbetat och där det under 1896 lyckades honom erhålla ett stort och präktigt hus till missionsstation.

Fröknarna *Anna Janzon* och *Frida Prytz*, som ankommo till Kina på hösten 1890, stannade någon tid i södern och arbetade på några af C. I. M:s stationer. Den förra anlände till Üin-ch'eng den 31 dec. 1891 och den senare den 20 maj 1893. Anna Janzon har arbetat i I-shi, Ping-yang-fu och Üin-ch'eng. Nu är hon åter i I-shi. Frida Prytz förestår flickskolan i Üin-ch'eng.

En ny expedition, bestående af fröknarna *Hilma Blomberg*, *Anna Eriksson* och *Augusta Hulander*, ankom till Üin-ch'eng den 20 maj 1893. De välkomnades af Fredrika Hallin, som tog en moderlig vård om dessa unga systrar, och de hafva haft så mycket godt att förtälja om sin »kära mamma». De hjalpte till så godt de förmådde med arbetet i Üin-ch'eng och omkringliggande byar under den första tiden.

Samma år den 11 augusti anlände bröderna *C. Blom* och *T. Sandberg* till vår hufvudstation. Den förre stannade där, men den senare fortsatte till Tong-cheo-fu.

Den 31 dec. 1893 ankommo bröderna *R. Bergling*, *E. Björkebaum* och *A. Hofstrand* till Tong-cheo-fu. Björkebaum stannade där, men Bergling och Hofstrand fortsatte resan till Üin-ch'eng, där de inträffade den 5:te januari 1894. Såsom bekant för missionsvännerna hafva bröderna Björkebaum och Hofstrand af hälsoskäl återvändt till hemlandet.

Bergling har under de båda senaste åren med mycken ihärdighet arbetat för att öppna Han-cheng-distriktet för evangelium.

Till Üin-ch'eng hafva ytterligare anländt: *Anna Watz*, (fru Hahne), den 11 maj 1894, *Hugo Linder* den 29 i samma månad, fröknarna *Ebba Burén* och *Emilia Sandberg* i sällskap med Folkes 1895 och *Emma Andersson* den 4 juni 1896. Hugo Linder arbetar i Hai-cheo tillsammans med Tjäder, Ebba Burén i I-shi, Emilia Sandberg i Tong-cheo-fu och Emma Andersson i Mei-ti-chen. Vid språkskolan i Yang-chau hafva redan i oktober systrarna *Agnes Forssberg*, *Maria Pettersson* och *E. Ulff* vistats. Förmodligen äro de på väg upp till arbetsfältet.

Genom äktenskap hafva tvenne norska systrar öfvergått till »Svenska missionen i Kina», nämligen *Sekine Storhaug*, gift med Teodor Sandberg, och *Dagny Aass*, gift med R. Bergling.

Robert Bergling.

Arbetet på stationerna hafva missionärerna lofvat att skildra.

Huru ljufliga äro på bergen budbärarens fötter, som förkunnar frid, som förkunnar frälsning.

Es. 52: 7.

En hälsning från missionärerna den 14 mars.

Älskade bröder!

»Hos mig är din frukt att hämta!» Osea 14: 9.

Såsom medarbetare med eder synes det oss, att något skulle fattas, om vi ej blandade våra röster med edra, då I på den 10:de årsdagen af vår missions stiftande framträden inför Herren.

Församlade till konferens i Üin-ch'eng begagna vi oss därför af tillfället att gemensamt gifva uttryck af de känslor, som helt visst besjäla oss alla.

10 år! En ringa tidrymd, hastigt försvunnen, och dock en stor del af vår korta främlingsskapstid, som varar »70 till det högsta 80 år».

10 år! En lång tidrymd för den, som dagligen spejar efter frukt af sitt arbete för Herren och dock, huru fort gliden oss ur händerna, då vi måste beräkna vår egentliga arbetstid till blott några få dekader.

10 år! Månne evigheten skall räcka till för att tacka Herren för de, under hvarje dag af desamma, oss gifna nådesbevisen?

Så vilja vi därför redan nu med tacksamhet frambära vårt lof! Ringa och oansenlig i människors ögon är ju vår verksamhet, jämförd med de stora missionssällskapens mera omfattande, men den sunda utveckling, som kännetecknat densamma, är ett bevis på att Guds välbehag hvilat däröfver.

Ty allt självständigt arbete måste, för att känna marken fast under sig, vinna erfarenhet, och denna, ehuru till salu för intet, tyckes dock hvar och en helst föredraga att betala för.

Vi tro oss därför med visshet kunna säga, att missionens arbetare alla äro dubbelt, ja mångdubbelt mera värda nu, än då de först utsändes, och att Herren bevarat alla från någon nämnvärd sjukdom och i nåd skonat allas lif är ej den minsta anledningen till tacksägelse.

Kasta vi så en blick på arbetsfältet, så måste ju erkännas, att välsignelsen ej heller där uteblifvit. Üin-ch'eng, Tong-cheo, Uei-nan, Hai-cheo, I-shi och Mei-ti-chen m. fl. ställen voro så godt som okända platser för 10 år sedan, och nu skola deras namn förblifva i evighet, ty på hvarje plats finnas de, som på den stora dagen skola säga: »Jag är född där!» Ps. 87: 6. Ja, frukt hafva vi fått se, mera skola vi få skörda; det mognar redan, och »hos Herren finnes den att hämta»!

Till sist en blick i våra »renslar» och »penningpungar»!

Då Jesus utsände sina lärjungar utan dylika att arbeta bland deras egna landsmän, frågade han dem vid deras återkomst, om något fattats, och deras svar vardt: »Intet, Herre!»

Då vi utsändes, med »renslar» och »penningpungar» väl fyllda, till ett främmande land, där vi kunde påräkna hjälp af ingen, voro vi likväl ej sämre lottade än de tolf. De hade sin Mästares: »Se, jag sänder eder», och vi samma ord samt löftet: »Hafven ingen omsorg! Min Gud skall uppfylla», tillagdt därjämte. Så få också vi föröka Herrens lof med vårt vittnesbörd: »Intet har fattats oss, Herre, nej intet!»

Och nu, älskade bröder, ehuru vår återblick på emottagna nådesbevis varit både kort och ofullkomlig, vilja vi å nyo blicka upp till vår store ledare och med samstämmiga hjärtan förtröstanfullt sjunga:

»Han leder mig, hvad himmelsk tröst
den ljufva tanken ger mitt bröst;
hvar helst jag är, hvad helst jag gör,
mig Gud vid handen ständigt för.

Än genom sorgens mörka dal,
än genom glädjens blomstersal,
vid stilla bäck, på öknens sand,
städs håller mig hans högra hand.»

Ja det är sant, och därför sjunga vi frimodigt:

»Han leder *mig!* Han leder *mig!*
Ja, med sin hand han leder *mig!*
Ack, att jag troget följde då,
den hand, som huldt mig leder så!»

Och leder han oss och följa vi honom, »större ting än dessa skola vi få se». På detta sätt uttryckande vår djupt kända tacksamhet till Herren, som kallat oss att vid eder sida få deltaga i Kinas evangelisering, tillropa vi eder, älskade bröder, ett: »Varen faste och orubblige!» och förblifva, med mycken kärlek,

edra förenade medtjänare

Erik och Anna Folke,
August och Augusta Berg,
Henrik och Hilma Tjäder,
Axel och Anna Hahne,
Dagny och Robert Bergling,
Sekine och Teodor Sandberg,
Anna Fanzon,
Emma Andersson,
Emilia Sandberg,
Carl Blom,
Hugo Linder,
Ebba Burén,
Anna Eriksson,
Fredrika Hallin,
Frida Prytz.

Üin-ch'eng, Shansi, Kina den 12:te dec. 1896.

Bref.

Hai-cheo d. 27 nov. 1896.

Kära vänner!

»Han leder mig! Hvad himmelsk tröst
Den ljufva tanken ger mitt bröst!
Hvar helst jag är, hvad helst jag gör,
Mig Gud vid handen ständigt för.»

Så sjöng jag här om morgonen och erfor en *himmelsk tröst*. Jag var ute på en missionsresa och kände djupt behofvet af en ledsagare. Och tack vare Herren, han kom själf till min hjälp.

I höst har jag vistats rätt mycket på landsbygden. Madam Ts'i, vår tjänarinna, och Ko-sï, f. d. kock hos oss, nu kolportör, hafva varit mig följaktiga. Vi ha vandrat från by till by, i medeltal besökande 3 om dagen. En liten åsna, som vi hyrt för 200 cash per dag, har burit våra sängkläder etc. Nätterna ha vi tillbragt på värdshus. Öfverallt ha vi rönt ett hjärtligt mottagande. I ett par byar blefvo vi till och med bjudna på middag. Betalning kunde ej komma i fråga, menade värdfolket, jag fick ej ens gifva barnen några cash att köpa »sï-tsï», ett slags frukt, för. Oaktadt vi kommo i den bråda tiden — höstsådd och bomullsplockning pågick, och på många ställen var ej majsskörden afslutad — samlades folket i skaror omkring oss. Alla ville se utländingen, och det var ju ingenting att undra på. En dag kom en gammal herre ridande efter oss i sporrstreck för att få se mig. Och vid ett annat tillfälle glömde några körare att se efter sina

mulåsnor, då jag gick förbi, så att dessa satte af in på en hveteåker, och det var ingalunda lätt att få dem och de tunga vagnarna på rätta vägen igen. Många sådana tilldragelser kunde jag berätta om, men de äro till största delen ägnade att väcka löje, och jag ville hellre se eder gråta än le öfver kineserna. De äro *så* olyckliga, *utan hopp* och *utan Gud* i världen. Här och där ha vi påträffat någon eller några, som gifvit akt på *ordet*. Jag minnes särskildt, huru på ett ställe en ung, treflig hustru kröp tätt intill mig och frågade, om Jesus kunde frälsa henne från hennes häftiga lynne. »Jag brukar vara så stygg emot min svärmor», sade hon.

En annan gång, då vi haft ett litet möte utanför ett tempel, byggdt åt »kuan-in», barmhärtighetens gudinna, och ämnade gå vidare till nästa by, steg en medelålders man fram till Ko-sï och sade: »Hur var det, kunna icke våra gudar beskydda oss, jag förstår icke detta, förklara det närmare!» Och härtill var denne icke sen. Af hvad han sade, minns jag nu blott en enda mening, de få ord, som tycktes öppna den andres ögon: »Dessa gudar kunna icke beskydda eder, *I måsten beskydda dem.*» Med ens utropade den andre: »Nu ser jag det klart.» »Men», tillade han strax därpå, »skolen I gå härifrån, då vi börja förstå litet?» Många, både män och kvinnor, ha sagt: »Lär oss bedja!» Och jag är öfvertygad, att i flera hem höres nu bönens ljud.

Först besökte vi byarna söder om saltdammen. Invånarne där äro till stor del saltsmugglare. Sedan reste vi norr- och västerut. Se här vårt sätt att gå till väga på missionsresorna. Komna till en by uppsöka vi den mest trafikerade platsen, vanligen någon korsväg. Ko-sï stiger upp på en sten, och madam Ts'i och jag sätta oss ett stycke ifrån på en timmerstock eller något dylikt. Vi stämma nu upp en sång, och under tiden samlas folket. Ko-sï talar därpå en stund till männen. Han börjar ungefär så här: »Vi tre personer ha kommit till eder, ärade byfolk, icke för lekar, ej heller för att tigga eder mat utan för att bringa eder ett budskap. Hvilket budskap då? Jo, att I bören tillbedja den sanne Guden, den Gud, som låter regnet falla och vinden blåsa! Templens gudar kunna icke hjälpa eder. Nu kanske du säger, att jag talar alltför stora ord. Nej, det gör jag icke. Jag har själf dyrkat dessa gudar, sedan jag var en fot och fem tum lång (de kinesiska barnen bäras inför gudarne, då de äro tre dagar gamla, däraf uttrycket), och de hafva aldrig hulpit mig. Ju flitigare jag tjänade dem, ju eländigare blef jag. Alla heliga berg på trakten har jag besökt», och så räknar han upp deras namn, »hvarför? Jo, för att söka lycka. Fann jag den? Nej. Jag har varit en 'opiumdjäfvul', men Gud har frälst mig. Nu röker jag icke mera. Jesus kan frälsa eder. I måsten skynda att omvända eder, vända eder från det falska till det sanna» o. s. v. Han brukar äfven föreläsa ett kapitel ur en liten lättfattlig skrift. Sedan tala tjänarinnan och jag en stund hvar till kvinnorna. Till sist bjuda vi ut våra böcker och traktater till salu. Bokförsäljningen går trögt på landet, ty endast ett fåtal af jordbrukarne kan läsa. Herren vare lof, vi hafva ändå afyttrat några exemplar i hvarje by.

Den 31 okt. och den 1 nov. hade vi »stormöte» i Hai-cheo för första gången. Det var riktigt godt alltigenom. Jesus var midt ibland oss och fröjdade våra hjärtan. Systrarna i Mei-ti-chen gladde oss med sin närvaro och hjälp. Fredrika Hallin ledde ett sångmöte i kapellet. Evangelisten Uang, Liu-ts'uen-ren (Fredikas medhjälpare) och Henrik predikade. På söndagskvällen firade vi Herrens nattvard. Dagen därefter öppnades opiumasylen här. Sju personer ha hittills intagits, af dessa äro två redan utskrifna, befriade från opiebegäret. Min käre man är alldeles öfverhopad med arbete f. n. Sedan d. 18 dennes pågår en stor examen i staden. Ett par tusen studerande sägas deltaga däri. Predikotältet är uppslaget strax härintill. En mängd af de lärde har strömmat dit. Rykten ha gått, att de ämna rifva ner tältet. I går afton disputerade åtskilliga studerande mycket häftigt med Uang. Det började se bekymmersamt ut, men vår trofaste Fader hörde sina barns enträgna böner, och folkmassan skingrades i frid. I morse kom mandarinens äldste son till tältet och bad, att där ej skulle predikas på ett par dagar. Något ondt torde vara beslutet emot oss, men är Gud för oss, hvem kan vara emot oss? Han gör hedningarnas råd om intet och öfverändakastar folkens planer.

För ett par dagar sedan kom en varg in i staden i skymningen och sargade flera stycken barn, två af dem, som bruka besöka min söndagsskola. Henrik vårdar den värst tilltygade af dem, en elfvaårig flicka. Hela ansiktet är upprifvet och näsbenet delvis krossadt. Måtte Herren hela henne och frälsa henne och hennes mor, som nu dagligen få höra evangelium! Vaken med oss i bönen! Kära hälsningar från oss och allt vårt husfolk!

Eder ringa syster

Hilma Tjäder.

* * *

Sin'an hsien, Honan.

Käre broder!

»Bedjen fördenskull skördens Herre, att han sänder (utdrifver) arbetare i sin skörd.» Vi vänta och bida, att Herren skall sända någon till denna nejd. Vår vän Ki frågar hvarje gång vi träffas: »När kommer någon hit att hjälpa oss?» och vi i vår ordning fråga: »Hur länge skall han få stå ensam?» Efter vårt kinesiska höstmöte gjorde broder Blom och jag honom sällskap för att hjälpa och uppmuntra honom, om än blott med ett kort besök. Liksom förr sökte äfven nu fienden lägga hinder i vägen. På grund af det starka regnfallet voro vägarne ofarbara för vagnar, och, när vi ändtligen lyckades få ett djur att bära våra saker och vi själfva beslöto oss för att gå till fots, nekade muldrifvaren att gå. Det lyckades oss dock att omsider komma i väg, men vi hade ej hunnit mer än halfva vägen, förrän jag blef sjuk. Vår broder Ki kände det mycket svårt att fortsätta ensam. På kvällen utgöt han sitt hjärta i bön till Herren. Han ropade till Gud att sända frälsningens budskap till detta hans eget folk. Han bekände synd, både sina och sitt folks, och han bad så ifrigt, att Herren skulle gifva oss kraft att fortsätta resan. Det påminde mig om de gamle profeternas bön för Israel. Följande dag var jag bättre, och vi kunde resa vidare, till Ki's och vår stora glädje. Framkomna mottogos vi af Yang, en af medlemmarne i Čin-ch'eng-församlingen, som varit här en tid för att hjälpa Ki, och senare på aftonen infunno sig flera stycken vänner, hvilkas ansikten jag ej förr sett, för att välkomna oss. Herren har alltså redan gifvit oss hopp om skörd — men hvar äro skördemännen? — »Om blott en missionär komme hit och bodde här en tid, kan jag gå i borgen för att många

skulle tro», sade en af dem till mig. Ja, när skall någon förbarma sig öfver dessa i mörker vandrande? Medan Blom gjort en resa till närmaste station här i provinsen, 20 sv. mil längre åt sydost, har jag gjort korta besök i byarne med Ki, äfvensom sökt utbreda vittnesbördet här i staden. Ganska många hafva besökt oss här i asylen. Bland andra kommo en dag tvenne medelålders män från Honan-fu, 70 li (3 1/2 sv. mil) österut. De hade hört, sade de, att här skulle gifvas undervisning i »läran» och hade nu kommit för att höra, hvilken lära vi hade att förkunna. Af deras tal förstodo vi genast, att de tillhörde en sekt, kallad »Tjén-tan-kiao». Medlemmar af den sekten afhålla sig från köttmat, vin och tobak, äro ifriga afgudadyrkare och betrakta de jordiska tingen som fåfänglighet. Jag försökte, så godt jag kunde, förklara frälsningens väg för dem. Vid afskedet gåfvo vi dem flera goda traktater. »De som söka Herren skola finna honom, och deras hjärta skall glädjas evinnerligen.» Jag har länge bedit Herren att sända någon arbetare till staden Honan-fu. Nu har en direkt kallelse kommit därifrån. Hvar finnes Pauli redebogenhet?

Det är märkligt att se, hur vänligt ändå folket mottager oss, trots alla afskräckande rykten, som äro i omlopp. Flera utländska ingeniörer hafva nyligen besökt distriktshufvudstaden för att undersöka terrängen för den nya järnvägen mellan Tient-sin och Hankow. Detta har satt ej så liten skräck i folket. Ett rykte går, att utländingarne på detta sätt blott vilja annektera Kina genom att slå ett järnband om landet. Trots alla proklamationer kunna de ej få klart för sig, att det är kineserna, som bygga järnvägar. Somliga säga, att utländingarne använda detta medel att beröfva det fattiga folket dess förtjänst och så uthungra landet för att sedan lättare kunna sätta sig i besittning däraf. Naturligtvis göra de ingen skillnad mellan oss och andra europeer, vare sig köpmän, ingeniörer eller andra. I deras tanke sträfva vi alla till ett mål, att eröfra landet.

Vid ett besök för ett par dagar sedan i en köping, 1 mil härifrån, vågade ingen köpa våra böcker af fruktan att genom den medicin, som de tro vara blandad i tryckfärgen, blifva förtrollade. En köpman på gatan var dock vänlig nog att bjuda oss till sitt hus. Herren är likväl mäktig att nedslå allt motstånd, och vi hoppas, att en ny dag äfven skall randas för Honan. Nu äro de bundna i villfarelse. Här som annorstädes tro människorna mycket hellre lögnen än sanningen. På vägen hit passerade vi helt nära den by, där Ü-hu'ang föddes. Han sitter nu enligt folktron på Guds tron och dyrkas allmänt som den högste guden. I templet, uppfördt till hans ära, i hans by, finnes en sten, hvilken ingen vågar vidröra, ty den som rör vid den är dödens barn. En skräck äro deras gudar för dem, arma folk! Ett glädjelöst lif utan hopp för det kommande, sådan är deras lott. Folket är ständigt utsatt för de styrandes utpressningar. På resan hit träffade vi tvenne resande, hvilkas bagage blifvit taget i beslag af tjänstemännen vid en mindre tullstation. De förde med sig ett förråd af opium, värdt omkring 300 kr. Efter mycket bråk lyckades det dem slutligen att återfå 2/3. De hårda ämbetsmännen voro obevekliga för deras gråt och böner.

E. Folke.

Från London.

Till en vän här skrifver A. Ingelman nyligen:

Här om dagen var jag tillsammans med en kines, Mr Ha. O, en sådan älsklig man! Jag har knappt sett en sådan välsignad man förr. Jag gick på e. m. till Harley College för att tala med en Mr Thomas, då jag såg en liten man, hvars sneda ögon och stripiga hår röjde kinesen. — Efter téet blefvo Mr Ha och jag presenterade för hvarandra. Ja, hvad skall jag nu säga om Mr Ha, på det du må få hans bild riktigt klar för dig. Tänk dig ett icke alltför bredt gult ansikte med tvenne små glänsande svarta ögon, ett öfver pannan nedkammadt svart glänsande hår, ett det finaste leende och öfver detta anlete ett *visst mystiskt något*, som talade om Jesu kärlek och den frid, som världen ej kan gifva, och *detta* är den kära lilla Mr Ha. Han var från en trakt mycket nära Ün-che'ng, god vän till alla de svenska missionärerna, hade varit Linders lärjunge och berömde alla våra sändebud därute. Mr Ha's engelska var icke fullkomlig, långt därifrån, då han endast 4 månader varit i London, men han kunde tala bra nog för att göra sig förstådd. Ja, jag blef snart öfvertygad om, att det var ett ädelt, känsligt och af den himmelska kärleken värmdt hjärta, som klappade inom denne kinaman. Vi hade en bönestund tillsammans. Mr Ha började att bedja på engelska, men snart talade han på kinesiska till vår dyre Mästare. Det var första gången jag hörde detta språk, så fullt af melodisk skönhet, så mjukt och vekt och dock så kraftigt genom dess gutturaler. Snart kommo Harley-män in, och ofrivilligt gjorde jag mina reflektioner: där stodo representanterna för världens tvenne ovedersägligen mest intressanta raser, den anglosaxiska och den kinesiska. Huru stora och kraftiga sågo ej engelsmännen ut i jämförelse med denne lille främling från Midtens rike, och dock — när de samtalade med hvarandra, huru mycket af själ, af hjärta, af mildhet och kärlek låg icke i Mr Ha's alltid så karakteristiska gester, och huru intetsägande och otympliga presenterade sig ej våra stamförvanter. Gud kan för visso göra mycket af kineserna, blott de snart finge evangelium.

I Mr Ha's trakt finnas 500 kristna, däribland en gammal gubbe på 80 år, hvilken är en väldig ordets förkunnare. Han går ut med en stor klocka och börjar ringa af alla krafter. Så komma människor i stora skaror och undra, hvad som står på. Han tager då upp den gamla, goda boken och predikar härligen. Blott ett ord till om Mr Ha. När jag hörde honom tala om Jesus med denna barnsliga hänförelse, kände jag liksom en fläkt från den första kristna församlingens dagar. För den, som studerat Romerska rikets historia i 2:dra och 3:dje seklet efter Kristus och stannat vid de kristliga karakterer, som därunder möta oss på arenorna och bålen, måste män, sådana som Mr Ha, ofta hafva presenterat sig. Hans barnsliga och innerliga kärlek till Herren och hans fröjd i namnet öfver alla namn, var något så underbart, att jag verkligen kände mig djupt rörd. Hans ödmjukhet var mycket karakteristisk. Till allt jag sade, om jag blott gjorde den alldagligaste anmärkning, sade han: »Thank you very much» (tack så mycket) eller »oh so nice», (o, så skönt). Men dessa utrop voro för hvarje gång så friska och uppmuntrande, att de gingo rakt till hjärtat. Ja, denna ödmjukhet var Andens frukt, den var en del af hans så rika kärlek till Jesus. Mr Ha satte på mig en kinesisk dräkt och var mycket road af att se mig såsom kines. Han har redan bjudit mig att göra en visit i hans hem.

Stockholm, P. Palmquists Aktiebolags Boktryckeri, 1897.